Regd. No. 2975.

ஸ்ரீ:

SRI RAMANUJAN

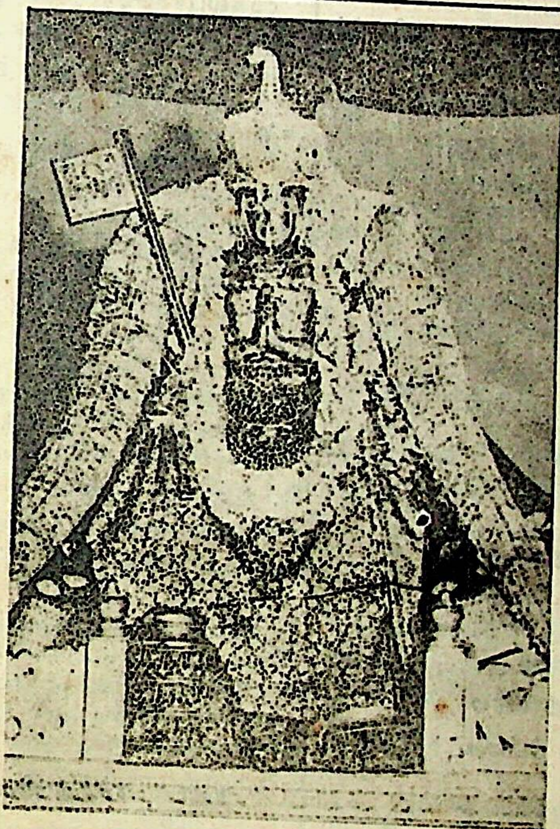
Editor: P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHEEPURAM-3.

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 243

ஆசிரியர்: ஸ்ரீகாஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

வருடச் சந்தா ரூ. 6 ஜீவியச் சந்தா ரூ. 116.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி *
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி *—ஏழ்பாரு
முய்ய வவர்க ளுரைத்தவைகள் தாம் வாழி *
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

1969 மார்ச்மீ கீலக௵ பங்குனிமீ

ஸ்ரீ உ.வே. P. B. அண்ணங்கராசாரியார் சுவாமிகளின் நூல்களுக்கு ஜாபிதா.

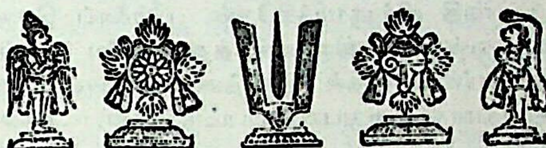
திவ்யப் பிரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையென்னும் விரிவுரையானது நாலாயிரத்திற்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இயற்றியது உலகம் பரவியுள்ளது. (பதவுரை, கருத்துரை, விசேஷவுரை.)

	ரூ.	ந-பை
முதலாயிரம்		
திருப்பல்லாண்டும் பெரியாழ்வார் திருமொழியும்	6	00
திருப்பாவை ஆழ்பொருள் விளக்கு	2	00
சங்கத் தமிழ் மாலை முப்பதும் திருப்பாவை ஜீயரும்	1	50
திருப்பல்லாண்டு முதல் நாச்சியார் திருமொழிவரை எளியவுரை	3	50
நாச்சியார் திருமொழி, தீபிகை	2	00
பெருமாள் திருமொழி ,,	2	00
திருச்சந்த விருத்தம் ,,	3	00
திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி அமலனாதிபிரான், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு ,,	4	00
இரண்டாவதாயிரம்		
பெரியதிருமொழியாயிரம் திருக்குறுந் தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டக முட்பட	15	00
மூன்றாவதாயிரம்		
(இயற்பா) முதல் திருவந்தாதி முதலாக இராமாநுச நூற்றந்தாதி வரை திவ்யார்த்ததீபிகை	15	00
நான்காவதாயிரம்		
திருவாய்மொழியாயிரம் தீபிகை	25	00
நித்யாநுஸந்தானவுரை	5	00
(ஷை இரண்டு பாகமாகவுமுண்டு)		
திவ்யப்ரபந்தக் கண்ணாடி	1	00
ஆழ்வார்களுகந்த இராமன், ஆழ்வார்களுகந்த கண்ணன்	1	00
உபதேச ரத்தினமாலை, திருவாய் மொழி நூற்றந்தாதி ஆர்த்திப் பிரபந்தம் இவற்றின் உரை	3	00

ஞானஸாரம், பிரமேயஸாரம், ஸப்த காதை இவற்றின் உரை	1	00
ஸகலபூர்வாசார்ய ஸ்தோத்ரங்களுக்கு உரைகள்.		
முகுந்த மாலை, ஸ்தோத்ரரத்னம் சதுச்சுலோகி	2	50
கத்யத்ரயம்	2	00
ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்	2	50
ஸுந்தரபாஹுஸ்தவம்	2	50
அதிமாநுஷஸ்தவம்	2	00
வரதராஜஸ்தவம், ஸ்ரீஸ்தவம்	2	50
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் பூர்வசதகம்	2	50
ஷை உத்தரசதகம்	2	50
அஷ்டச்லோகி	0	75
ஸ்ரீகுணரத்நகோசம்	1	75
யதிராஜவிம்சதி, நக்ஷத்ர மாலிகை முதலான 16 ஸ்தோத்ரங்கள்	3	50
ஸுதர்சந சதக வியாக்கியானம் (மறு பதிப்பில்)		
ஆழ்வாராசார்யப் பெருமை நூல்கள்.		
ஆழ்வார்களின் வைபவம்	1	00
பூர்வாசார்ய ப்ரபாவம்	2	00
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	1	00
வேதாந்ததேசிக வைபவம்	1	00
மணவாளமாமுனிகள் வைபவம்	1	00
ஐப்பசித்திருமூல மலர்	1	00
நவரத்ன நவநிதி	2	00
ரஹஸ்யார்த்த விளக்க நூல்கள்		
முமுக்ஷுப்படி ஸாரமென்கிற திருமந்த்ர — த்வய — சரமச் லோகார்த்த விவரணம்	2	00
தத்வத்ரயஸாரம்	2	00
ஸ்ரீவசநபூஷணஸாரம்	2	00
ஆசார்யஹ்ருதயஸாரம் (மறு பதிப்பில்)		

(ராப்பர் 3-வது பக்கம் காண்க.)

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் — 243

சென்னை ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசனஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சி. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 21 | கீலகஸ்ரீ பங்குனிமீ 1969 மார்ச்சு வெளியீடு. | ஸஞ்சிகை 3

நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதி.

14. திருக்குடந்தை—கும்பகோணம்.

தானே படைத்துலகைத் தானே யளித்துநீ
தானே யழிக்குந் தளர்ச்சியோ—வானில்
திருமகுடந் தைக்கச் சிறுகுறளாய் நீண்ட
பெருமகுடந் தைக்கிடந்தாய் பேசு.

சிறு குறள் ஆய்	வாமநாவதாரமெடுத்து (பின்பு)	தானே அளித்து	நீயே பாதுகாத்து.
வானில் திருமகுடம் தைக்க	ஆகாயத்தில் அழகிய முடி முட்டும்படி	தானே அழிக்கும் தளர்ச்சியோ	நீயே யழிப்பதனாலாகிய இளைப்பிறுலோ.
நீண்ட பெரும	ஓங்கி வளர்ந்த பெருமானே!	குடந்தை கிடந்தாய்	திருக்குடந்தையிலே (நீண்ட காலமாகச்) சயனித்திரா நின்றாய்?
உலகை	ஸகல சராசரங்களையும்	பேசு	உண்மைக் காரணத்தை உரைத்தருள வேணும்.
நீ தானே படைத்து	நீயே ஸ்ருஷ்டித்து		

***—"நடந்த கால்கள் நொந்தவோ நடுங்க ஞால மேனமாய் இடந்த மெய் குலுங்கவோ விலங்குமால் வரைச்சுரம் கடந்தகால் பரந்த காவிரிக் கரைக் குடந்தையுள் கிடந்தவாறு—பேசு" என்ற திருச்சந்தவிருத்தப் பாசுரத்தின்சாயல் இங்குக் காணத்தகும். அவ்வாழ்வார் *எழுந்திருந்து பேசு* என்றார்; இவர் பேசு என்றவளவோடு நின்றார். ... ❋

ஜிஜ்ஞாஸுவுக்கு விஜ்ஞாபனம்.

அடியேனுடைய ஆப்தர்களிலோருவர் 'ஒரு ஸந்தேஹ விஜ்ஞாபனம்' என்று மகுடமிட்டு ஒரு கடிதம் விடுத்திருந்தார். அந்த ஸந்தேஹத்தை முன்னம் விளக்கி அதன் பரிஹாரத்தை யதாமதி விஜ்ஞாபிக்கிறேன். பிள்ளைப் பெருமாளையங்காருடைய அஷ்டப் பிரபந்தத்தில் ஒன்றான திருவரங்கத்து மாலை யென்னும் பிரபந்தத்தில் நாற்பத்தொன்பதாவது செய்யுள் முதல் இருபத்தைந்து செய்யுட்களினால் ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதார லீலைகள் அற்புதமாக அநுபவிக்கப்பட்டுள்ளன. அதில் ஐம்பத்தோராவது செய்யுளின் பின்னடிகள்—

"(பால்) குடிக்குங் களவுக்கு மாறுகொண்டே யொருகோபிபற்றி
அடிக்கும்பொழுதிற் பதினாலுலகு மடிபட்டவே"

என்பன. திருவாய்ப்பாடியில் கண்ணபிரான் நெய் பால் தயிர் முதலியன களவுகண்டு அமுது செய்யக்கண்ட ஒரு கோபி அவனை மத்தாலடித்தபொழுது அவன்றன் திருவுதரத்தி லுள்ள சராசரங்கள் யாவும் அடிபட்டனவென்று இங்குக் கூறப்பட்டுள்ளது. இக்கதை எந்த புராணத்திலாவது கூறப்பட்டுள்ளதா? என்று ஆப்தருடைய கேள்வி. இதற்கு ஸ்ரீ ராமாநுஜன் மூலமாகவே ஸமாதானம் வெளிவருவது நலம் என்று அப்பெரியார் தெரிவித்திருப்பதால் இங்கு விஜ்ஞாபிக்கலாகிறது.

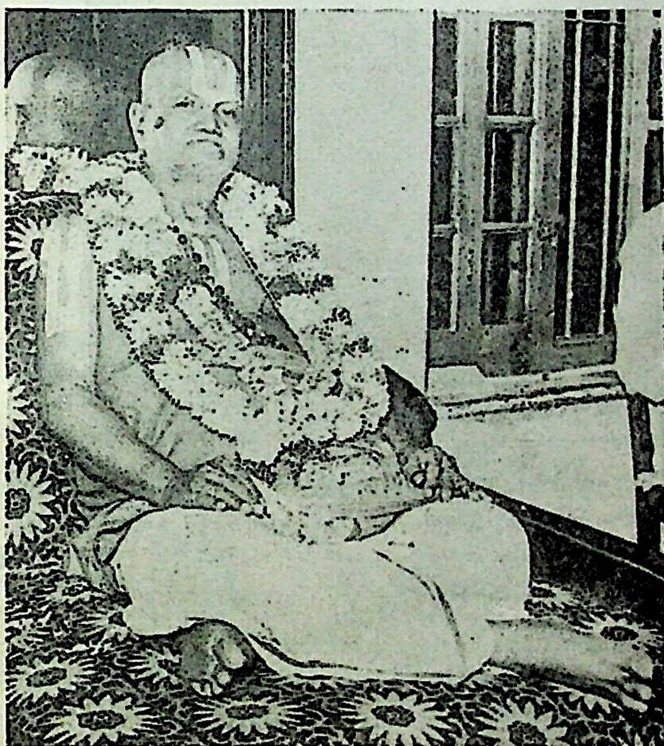
ஸமாதானம்

நாம் இதிஹாஸ புராணங்களையெல்லாம் கண்டறிந்தவர்களல்லோம். கண்ட சிலவற்றிலுங்கூட மறப்பு மிகவுடையோம். ஆகவே இதற்குப் புராணாதாரமிருப்பதாக நம்முடைய புத்திக்கு எட்டவில்லை. இக்கதை ஒரு புராணத்திலிருக்க வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமுமில்லை. ஒரு விசேஷப் பொருளைப் பெறுவிப்பதற்காக இங்ஙனே சமத்கார மாகக் கூறுதல் கவி ஸமயத்திற்குச் சேரும். இதனால் பெறுவிக்கப்படும் விசேஷப் பொருள் யாதெனில்; இங்ஙனம் ஓர் ஆய்ச்சியினால் அடிபட்ட கண்ணன் ஸாமான்யனான இடைப்பயலல்லன்; *அண்டரண்டபகிரண்டத் தொருமாநிலமெழுமால்வரை முற்று முண்டவனான பரமபுருஷனே என்று காட்டுதலே விசேஷப் பொருளாம். எம்பெருமானுடைய எளிமைக் குணத்தை [ஸௌலப்யத்தை] அநுபவிக்கும்போது அவனது பரத்துவத்தையுங்கூட்டி யநுபவித்தலும், அவனது பரத்துவத்தை யநுபவிக்கும்போது ஸௌலப்யத்தையுங்கூட்டி யநுபவித்தலும் பரமபக்தர்களின் சுவைமிக்க இயல்பன்றோ.

திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழியில் (10-6.) *எங்கானுமீதொப்பதோர் மாயமுண்டே* என்று தொடங்குந் திருமொழியில் பாசுரந்தோறும் *அவன் காண்மின் இன்று ஆய்ச்சியரால் அளைவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்தவனே* என்கிறவிதனையே ஈற்றடியாக வைத்துப் பாடியுள்ளார். முன்னம் மூன்றடிகளிலும் அவனது அற்புதமான பரத்துவச் செயலை ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லி, அத்தகைய பரத்துவம் பொருந்திய பெருமான் காண்மின் இன்று கட்டுண்டு கிடக்கிறான்! என்று சொல்லும்முகத்தால் கண்ணபிரானுடைய பரத்வஸௌலப்யங்களிரண்டையும் ஒருசேர அநுபவிக்கிறபடி.

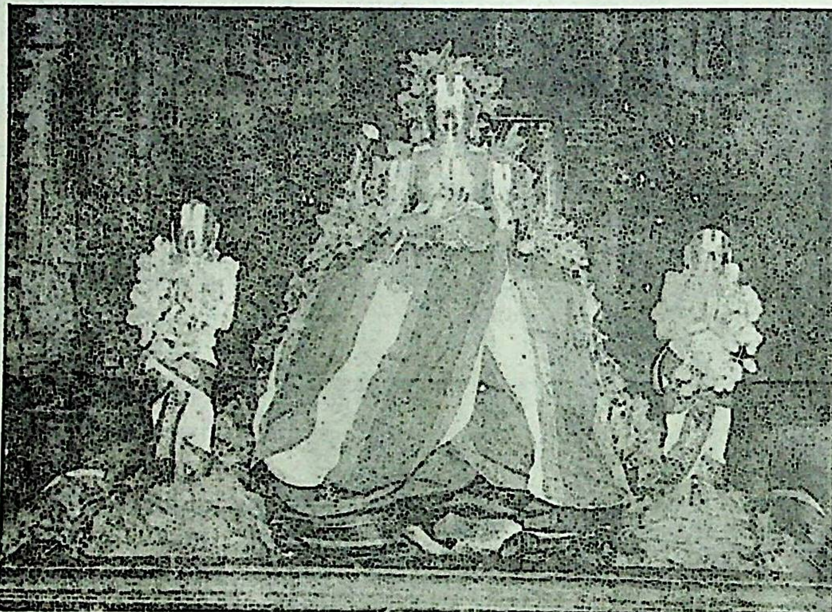
இங்ஙனே யநுபவித்த திருமங்கையாழ்வார் தாமே மேலே (11-5.) *மானமருமென்னோக்கி யென்று தொடங்கும் பதிகத்தை இருதோழிகளின் ஸம்வாதமாகவைத்து பாட்டுத்தோறும் முன்னடிகளில் ஒருத்தி தாழ்வைச் சொல்லி ஏசுவதாகவும், பின்னடிகளில் மற்றொருத்தி மேன்மையைச் சொல்லி ஏத்துவதாகவும் அமைத்து ஸௌலப்யம் முன்னாகப் பரத்துவத்தை யநுபவித்தபடி காண்கிறோம். இவ்வகையில் "அடிக்கும்பொழுதிற் பதினாலுலகு மடிபட்டவே" என்று ஐயங்கார் கூறினதும் ஸௌலப்யத்தைக் கண்டோக்தியாகவும், பரத்வத்தை வ்யங்க்யமாகவும் வைத்து அநுபவித்தவாறும் என்று கொள்ளக் குறையில்லை. இது பர்யாயோக்தாலங்காரமாகும்.

பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார் தம்முடைய பிரபந்தங்களைப் பெரும்பாலும் திவ்யப் பிரபந்தச் சாயையிலேயே பணித்தவரென்பது உணரத்தக்கது. ப்ரஸங்காத் நம்மாழ்வாருடைய அற்புதமானவொரு க்ருஷ்ணாவதாரானுபவத்தையுமிங்குக் காட்டுகின்றேன். திருவிருத்தத்தில் (பா. 21.) *சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி, விண்ணோர்கள் நன்னீராட்டி அந்தூபந்தரா நிற்கவேயங்கு, ஓர் மாயையினாலீட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுண்ணப் போந்து இமிலேற்று வன்கூன் கோட்டிடையாடினை கூத்து, அடலாயர்தங் கொம்பினுக்கே.* என்கிற பாசுரத்தில் கண்ணபிரானுடைய அற்புதச் செயலொன்று அபூர்வமாக அநுபவிக்கப் பட்டுள்ளது. திருநாட்டிலே நித்யஸூரிகள் பரவாஸுதேவனுக்குத் திருவாராதனம் ஸமர்ப்பிக்கவிருக்கும் நிலையில் ஸ்நானாஸனமும் அலங்காராஸனமும் ஸமர்ப்பித்து [அதாவது, திருமஞ்சனம் ஸமர்ப்பித்துத் திருமாலை சாத்தித்] தூபம் ஸமர்ப்பிக்குமளவில் அப்புகையினால் திருமுகமண்டலம் மறையுமே, அந்த அவஸரத்தில் வெண்ணெயமுதை நினைத்துத் திருவாய்ப்பாடியேற எழுந்தருளி வெண்ணெய் விழுங்கினதோடு நில்லாமல் எருதேழடர்த்து நப்பின்னையையும் மணம்புணர்ந்து தூபத்திற்கடுத்த தீபத்திற்குத் திருநாடேறச் சென்றுநின்று முங்காட்டினபடியை இப்பாட்டில் அநுபவித்தாராயிற்று நம்மாழ்வார். இந்த சேஷ்டிதம் எந்த புராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதென்று

கேட்டால் என் சொல்லவல்லோம்? ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் இது ஆழ்வார் தாமே ஸாக்ஷாத்கரித்த விருத்தாந்தமெனப்படுகிறது. * "முந்நீர்வாழ்ந்தார் சூட்டுங் கோவை யாழியென்கிற ஸாக்ஷாத்க்ருத ஸ்வபரவ்ருத்தாந்தர்க்கு ....." என்னும் சூர்ணையினல்.

"பதினுலுலகுமடிபட்டவே" என்ற பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார்க்கு விசிஷ்டாத் வைத ஸித்தாந்த ஸ்தாபனத்தில் நோக்கு—என்றுங் கொள்ளலாம். எம்பெருமான்

எந்த நிலைமையிலும் சேதநாசேதநவிசிஷ்டனுகவன்றித் தனியேயிரான் என்கிற நூற் கொள்கை நிறுவப்பட்டதாம். ஸூக்ஷ்மசிதசித்விசிஷ்ட தசையும் ஸ்தூலசிதசித்விசிஷ்ட தசையுமாக இரண்டுண்டே வேதாந்திகளுக்கு. ... ... ❀

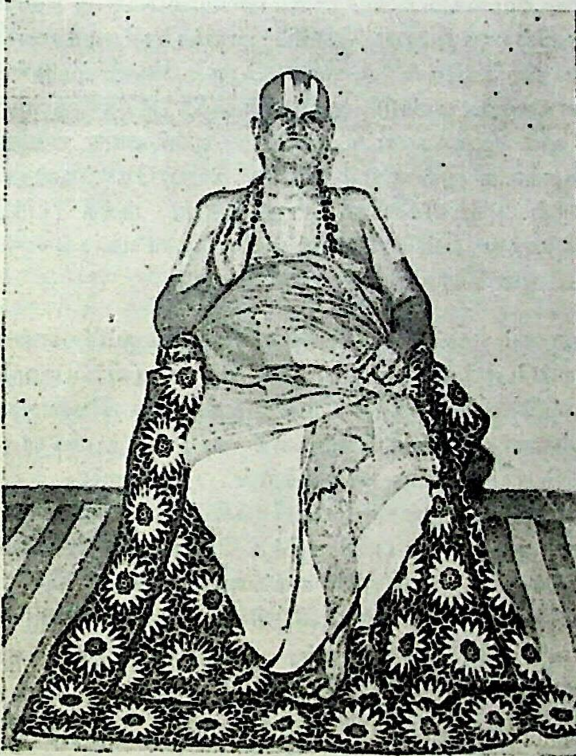
இங்கே ஸேவை ஸாதிக்கும் திருக்கோலம் மதுரகவிகளோடும் நாதமுனிகளோடும் சேர்த்தியான நம்மாழ்வார். இவ்வழகிய சேர்த்தியைப் பெருமாள்கோயில் [ஸ்ரீகாஞ்சீ] தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியில் கோயில்கொண்டருளியிருக்கும் ஆழ்வார் ஸன்னிதியில் மட்டும் ஸேவிக்க இயலும். மதுரகவிகள் நம்மாழ்வார்க்கு ஸமகாலத்து சிஷ்யர். ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் ஆழ்வாரை யோகதசையில் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்று சிஷ்யரானவர். நம்மாழ்வார் அவ்வவோ திருப்பதிகளில் பெரும்பாலும் உபதேச முத்திரையோடு ஸேவை ஸாதிப்பது காண்கிறோம். தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதித் திருக்கோலத்தில் மட்டும் *துயரறு சுடரடி தொழுதெழெனமனனே* என்ற அனுஸந்தானத்திற்கேற்பத் தம் திருவுள்ளத்தை நோக்கிய ஞானமுத்திரையோடு ஸேவை ஸாதிக்குமழகு ஐதிஹ்யகர்ப்ப மானது. ... ... ❀

புராதன நூற்பதிப்புகள்.

மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்த ஆர்த்திப் பிரபந்தத்தில் அதிகமாக அடியேன் சிந்தை செய்யும் பாசுரங்களில் தலையானது

"பண்டுபலவாரியரும் பாருலகோருய்யப் பரிவுடனே பணித்தருளும் பல்கலைகள் தம்மைக் கண்டதெல்லாமெழுதியவை கற்றிருந்தும் பிறர்க்குக் காதலுடன் கற்பித்துங்காலத்தைக் கழித்தேன்"

என்பதாம். பண்டைக் காலத்தில் இதிஹாஸ புராணங்களோ ஆழ்வாராசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளோ எதுவும் ஓலையேடுகளில்தானே காணலாயிருந்தது. அதுவும் ஒருரில் ஒன்றிரண்டு ஸ்ரீகோசங்களே காணக் கிடைக்குமாம். காசு கொடுத்து எழுதுவித்துக் கொள்ளுவர்களாய் விருப்பமுடையவர்கள். மணவாளமாமுனிகள் தமது திருக்கையினால் தாமே ஏடுபடுத்திக் கொண்டதாக அருளிச்செய்கிறார். அக்காலத்தையும் இக்காலத்தையும் நினைத்துப் பார்க்கும்போது நாம் பரம பாக்யசாலிகளென்னவேணும். ஒரு புத்தகம் எத்தனை லிபிகளில் எத்தனை விதமான பதிப்புகளேறியிருக்கிறதென்பதையும், விஷய ஸூசியும், ப்ரமாணாநுக்ரமணிகையும் முதலானவை எவ்வளவு ஒழுங்காக அமைந்திருக்கின்றனவென்பதையும் உன்னும்போது ஒருபுறம் நமக்கு ஸந்தோஷமுண்டானாலும், ஆவச்யகதையுள்ளபோது பார்த்துக் கொள்வோமென்று உபேக்ஷையாக இருந்துவிடுவதன்றி ஸ்ரீகோசங்களை ஆநுபூர்வியாக ஸேவித்து மனத்தில் தேக்கிக்கொள்ளும் பாக்கியமுடையோமல்லோமே! என்கிற ஸங்கடமே மிகவுடையோமாயிரா நின்றோம். பண்டைக் காலத்துப் பெரியார்களுக்கிருந்த தாரண சக்தியில் ஏகதேசமுமுடையோமல்லோம். ஆயினும், நம்மிடத்தில் எல்லா ஸ்ரீகோசங்களுமிருக்கவேணுமென்கிற ருசியில் குறையற்றிருக்கின்றோமென்பது ஒரு பெருமகிழ்ச்சியே.

காசியில் சௌகம்பா பதிப்பகம், பாம்பே மகாநகரத்தில் கேமராஜ பதிப்பகம், நிர்ணயஸாகர பதிப்பகம், பூனாவில் ஆனந்தாச்ரமப் பதிப்பகம், கோரக் பூரில் கீதா பதிப்பகம்......என்றிப்படி பலபல பதிப்பகங்கள் வட இந்தியாவில் தோன்றிப் பல

வகைப்பட்ட க்ரந்தங்களின் முத்ரணமாகிற மஹோபகாரம் விளைந்திருப்பதும் விளைந்து கொண்டிருப்பதும் ஆலோசிக்கப்படுமிடத்து, மஹர்ஷிகளினுடையவும் மஹாசார்யர்களினுடையவும் மஹாகவிகளினுடையவும் பரிச்ரமங்களெல்லாம் இப்போதுதான் ஸபலமாயினவென்று அறுதியிடத் தட்டுண்டோ? அதெல்லாங்கிடக்க, நம்முடைய பூர்வாசார்ய திவ்ய ஸூக்திகளின் ரக்ஷணத்தைப்பற்றி இங்கு முக்கியமாக விஜ்ஞாபிக்க விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய உபயவேதாந்த ஸம்ப்ரதாயக்ரந்தங்களை நம்முடைய பெரியோர்கள் அச்சிடத் தொடங்கி ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் ஸரியாக ஒரு நூற்றாண்டு ஆயிருக்கின்றது. முதலில் சிறுசிறு க்ரந்தங்கள் சில அச்சிடப்பட்டிருக்கும்: பெரிய பகவத் விஷயப்பதிப்பு என்றும் செங்கல்வராயப்பதிப்பு என்றும் வழங்கப்படுவதொரு பதிப்புண்டே, இதுதான் ப்ரதம பரிகணநீயமும் ஈடு மெடுப்புமில்லாததுமான ஸம்ப்ரதாயக்ரந்த முத்ரணம். இது தெலுங்கு லிபியில் அமைந்திருப்பதனால் இதன் அருமை பெருமைகள் தெலுங்கு லிபியறியாதார்க்குத் தெரியாதென்று நினைக்க இடமுண்டு. ஆனாலும் அந்த ஸ்ரீகோசத்தைப் பாராத ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பெரும்பாலும் இருக்கமாட்டார்கள். ஒவ்வொரு பத்தும் ஒவ்வொரு ஸம்புடமாக அந்த ஸ்ரீகோசத்தை இன்னமும் ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் பல பெரியார்களின் திருமாளிகைகளில் ஸேவிக்கப் பெறுகிறோம். அந்த பத்து ஸம்புடங்களையும் கையில் கொள்ளும்போது எம்பெருமானுடைய தசாவதாரங்களும் நம்முடைய கைப்பட்டனவாக நினைத்து ஆனந்திக்க வேண்டியதாகிறது.

ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் "சாதுசனம் நண்ணு மயர்வற மாசறுக்கும்" என்று தொடங்கி "வாச்யன் பத்தினை தோற்றம்போலே பத்துப் பத்தானவிதின் ஆவிர்ப்பாவம்" என்று தலைக்கட்டும் சூர்ணையில் திருவாய்மொழியாயிரத்தின் பத்து சதகமான நிலைமையை எம்பெருமானுடைய பத்து அவதாரங்களாகப் பேசியிருப்பதை நாம் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணுமாபோலே யிராநின்றது அந்த பெரிய பகவத் விஷயத்தின் பத்து ஸம்புடமான ஸந்நிவேசம். அந்தப் பதிப்பில் எத்தனை க்ரந்தங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன தெரியுமோ? பதினாறு க்ரந்தங்களடங்கியிருக்கின்றன. அவற்றைப் பரிசோதித்த பெரியார்கள் நம்மைப் போன்ற மனிதர்களே. ஆனாலும் அவர்களை அடியேன் எங்ஙனம் நினைத்திருக்கிறேனென்றால், இந்த முத்ரண கைங்கர்யத்திற்காகவே நித்ய விபூதியிலிருந்து லீலாவிபூதிக் கெழுந்தருளின ஸூரிகள் என்றே அறுதியிட்டிருக்கிறேன். அந்த வித்வத்வரேண்ய ஸ்வாமிகளை அடியேனுடைய (மாதாமஹரான) ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. அழகிய மணவாள ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமியும், ஜகத்ப்ரஸித்த வித்வத்ஸார்வபௌமரான ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமியும் நேரில் ஸந்தித்துப் பேசினவர்களென்றும் கேள்வியுண்டு. இப்போது நடைபெறும் வருடம் 1969. மேலே ப்ரஸ்தாவித்த பகவத் விஷய முத்ரணம் முயன்றது 1868ல். 1871-ஆம் ஆண்டில் முதற்பத்தையச்சிட்டு வெளியிட்டு விட்டார்கள். பின் ஆறு வருஷ அவகாசத்திற்குள் முத்ரணத்தைப் பூர்த்தி செய்து விட்டார்கள். அந்த ஸ்ரீகோசத்தை ஸேவித்தால் ஒரே நாளில் அச்சிடுவித்தது போலன்றோ தோன்றநின்றது. ஏறக்குறைய லக்ஷம் பக்கமுள்ள அந்த ஸ்ரீகோசத்தில் ஒரு பிழைகூட எடுத்துக்காட்ட முடியாத அதிசயம் அதிசயங்களுக்குள் தலையானதன்றோ.

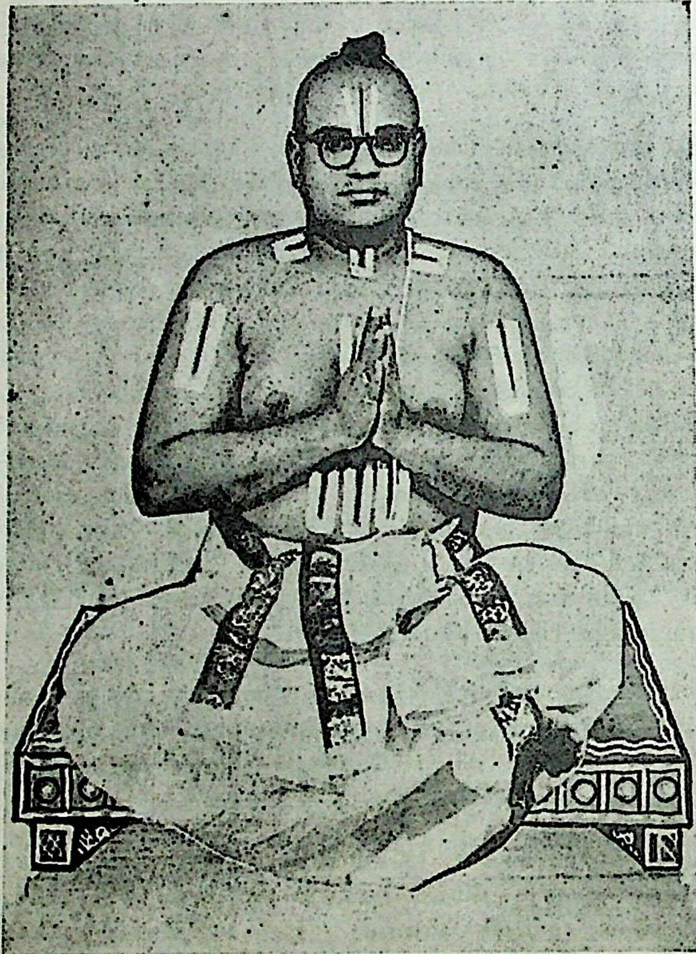
அதில் மற்றொரு அரிய பெரிய விசேஷமுங் கேளீர்; ஈடுமுப்பத்தாறுயிரப்படியில் மூவாயிரப்பாசுரங்கள் பலபல உதாஹரிக்கப்படுகின்றனவன்றோ; அவற்றின் வியாக்கியானங்களும் பூர்த்தியாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன ஆங்காங்கு. பரிசோதகர்களான அந்த வித்வான்கள் தம்தம் திருமாளிகைகளிலிருந்துகொண்டு, அச்சுத்தாள்களைத் திருத்தும் பணியோடுமட்டும் நில்லாமல் அச்செழுத்துக் கோப்பது முதலானவற்றிலும் பரிபூர்ணமான பயிற்சி செய்து அச்சுக்கூடப் பணியாளர்களாகவும் இருந்து வந்தார்களென்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அதுவொரு அதிமாநுஷக்ருத்யமென்றல்லது வேறொன்றும் சொல்லப்போகாது.

ஆக, மேலே விவரித்த பகவத் விஷயப் பதிப்புக்குப்பிறகு நம்முடைய ஸம்பிரதாய க்ரந்தப் பதிப்புகள் சென்னையில் த்ரைவர்ணிக குலதிலகராய் வாழ்ந்த ஸ்ரீமான் கராலபாடி ஆழ்வாரய்யா என்பவரால் வெகு தீவிரமாகத் தொடங்கப்பட்டன. அவருடைய பரிசயம் எனக்கு இளமையில் மிக நன்றாகவுண்டானபடியால் அவருடைய பணிகளை ஆரம்ப தசையிலிருந்தே அறிவேன். ஒரே தடவை இருபது ரூபா மட்டும் சந்தா செலுத்துபவர்களுக்கு மூன்று தலைமுறைக்குப் புஸ்தகங்கள் கொடுப்பதாக பிரதிஜ்ஞை செய்து ஏறக்குறைய லக்ஷம் ரூபா வரையில் திரட்டி நம்முடைய ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்கள் பலவற்றையுந் தகுந்த பண்டிதர்களை நியமித்து வெளியிட்டு வந்தார். தமிழ் தெலுங்கு க்ரந்தம் ஆகிய மூன்று லிபிகளிலும் உயர்ந்த க்ரந்தங்களை வெளியிட்டு வந்தார். ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபக ஸபையென்று அவர்தாம் ஏற்படுத்தினர். அந்த ஸபையின் மூலமாகவே நாலாயிர வியாக்கியானங்களுந் வெளிவந்தன. பல வியாக்கியானங்கள் தனித்தனி தமிழ் லிபியிலும் தெலுங்கு லிபியிலும் வெளிவந்தன. திவ்ய ப்ரபந்த வியாக்கியானங்கள்மட்டுமன்றிக்கே மற்றும் அபூர்வ க்ரந்தங்கள் பலபல வெளிவந்தன. தற்காலத்தில் ஆங்காங்கு நம்மவர்கள் அநுபவிக்கின்ற ஸம்பிரதாய க்ரந்தங்கள் பெரும்பாலும் அவருடைய பதிப்பேயென்னலாம்.

அவர் உயர்ந்த வித்வான், சிறந்த தனிகர். ச்ரத்தையோ எல்லை கடந்தது. அந்த ஸபை இற்றைக்கும் தொடர்ச்சியாக நடந்து வருமாறு அவருடைய ஏற்பாடு இருந்தது. கண்ணெச்சில் பட்டு விட்டது. வேலியே பயிரை மேய்ந்ததென்னுங் கதையாகி நிதி முழுதும் தீயாயொழிந்தது. இது 35, 40 ஆண்டுகட்டு முற்பட்ட கதை.

அதே காலத்தில் கீர்த்தி மூர்த்திகளான ஸ்ரீமதுபயவே. யோகி. பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார் ஸ்வாமி, (அஸ்மதாசார்யரான) ஸ்ரீமத் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் காதி ஸ்வாமி, (திருவல்லிக்கேணி) சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி, (ஆனந்தா பிரெஸ் தலைவர்) ராவ்பஹதூர். வேமூர் ரங்கநாதன் செட்டியார் ஆக இப்பெரியார்கள் தனித்தனியே ஸம்ப்ரதாய க்ரந்த ப்ரகடனங்களில் ப்ரவர்த்தித்து மஹோபகாரம் செய்தார்கள். ஸ்ரீ யோகிஸ்வாமி தெலுங்கு லிபியில் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் ஸ்ரீவசநபூஷணமீமாம்ஸா பாஷ்யம் அரும்பதவுரைகளோடு கூடின ஸ்ரீவசனபூஷண வியாக்கியானம் முதலான பல அபூர்வ உத்தம க்ரந்தங்களை ஸொந்தமாக அச்சுக்கூடம்வைத்துப் பதிப்பித்தார். சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி தமிழ் லிபியில் பகவத் விஷயப்பதிப்பு செய்தது ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகுக்கு விலக்ஷண மஹோபகாரம். வேமூர். ரங்கநாதஞ் செட்டியார்

ஸ்ரீபாஷ்ய மூலத்தை இருமுறை வெகு நேர்த்தியாக அச்சிட்டும், பகவத் கீதையை மதத்ரய பாஷ்யங்களுடனும் அவற்றின் டீகைகளுடனும் வெகு ஆச்சரியமாகப் பதிப்பித்தும், ஸ்ரீபாகவதத்தை வியாக்யானங்களோடு வெளியிட்டும், வான்மீகி ராமாயண வசனம், ஸ்ரீபாகவத வசனம் என்றிப்படி பல தமிழ் நூல்களையும் பதிப்பித்தும் புரிந்திருக்கின்ற மஹோப காரம் நெடுங்காலம் நினைக்கத்தக்கது. அஸ்மதா சார்யஸ்வாமி ஹு 1903ல் ஸுதர்சன அச்சுக்கூடம் நிறுவி பாராசர்யவிஜம், ந்யாய பாஸ்கரம், சண்ட மாருத ஸஹித சத தூஷணி, தமிழ் லிபியிலும் தெலுங்கு லிபியிலும் ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்கள் பல, நியாய சாஸ்த்ரத்தில் பஞ்சலக்ஷணி தொடங்கி ப்ராமாண்ய வாதாந்த கதாதரீய க்ரந்தங்கள், மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரத்தில் சில அபூர்வ க்ரந்தங்கள், ஈச்வர ஸம்ஹிதா ஸாத்வத ஸம்ஹிதாதி பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகள் பல ஸங்கீர்ண க்ரந்தங்களும் பதிப்பித்தருளினது தக்ஷி ணோத்தர பாரதங்களில் ப்ரஸித்தம்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் நியம னத்தை சிரஸாவஹித்த அடியேனும் பகவத் ராமாநுஜ க்ரந்தமாலை, வேதாந்த தேசிக க்ரந்த மாலை, ஸ்ரீ வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலை முதலியன பல பதிப்பித்ததும் பதிப்பித்துவருவதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் திருவடிநிழலில் ஒதுங்கியிருந்த பாக்ய விசேஷத்தினுல் என்று ஸவிநயம் விஜ்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

திருவரங்கம் பெரிய கோயில் ஸமீபமான புத்தூர் அக்ரஹாரத்தில் ஸ்ரீ.மதுபயவே. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமியென்கிற பெரியார் லௌகிகவைதிக வித்யாபரிச்ராந்தரும்

லக்ஷ்மீகடாக்ஷச் சிறப்பும் பெற்றவர் 30, 35 ஆண்டுகட்குமுன்பு ஸ்வயார்ஜித தனத்தை நிதியாகவைத்து ஸம்ப்ரதாய க்ரந்த ப்ரகாசனம் பண்ணத் தொடங்கினர். விசேஷித்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திகளைப் புநர்முத்ரணம் செய்யவும் ப்ரவர்த்தித்தார். தமது இருப்பிடமான புத்தூரிலேயே ஸ்ரீநிவாஸம் அச்சுக்கூடமொன்று முத்ராசாலையும் ஸ்தாபித்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனமென்கிற மாதாந்தப் பத்ரிகையையும் ப்ராரம்பித்து அதன் மூலமாகவும் தனிப்படவும் அனேக ஸம்ப்ரதாய நூல்களைப் பிரசுரித்துவந்தார் அந்த மஹான் இற்றைக்கும் எழுந்தருளியிருக்கக் கூடியவர். ஆயினும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வுலகின் தௌர்ப்பாக்கியத்தினுல் சிலவாண்டுகட்கு முன்னமே கீர்த்திசேஷராய் விட்டார். ஆனுலும், அந்த துக்கத்தை உலகத்தார் விரைவில் மறக்கும்படியாக அவருடைய மூத்த திருக்குமாரரான ஸ்ரீ உவே. S. கிருஷ்ண ஸ்வாமி ஐயங்கார் என்பவர் [எதிரே ஸேவை ஸாதிப்பவர்] திருத்தகப்பனுர் தொடங்கிய நற்காரியங்களை ஒன்று பந்தாக நடத்தி வருவது மிகமிகப் பாராட்டத்தக்கது. இது காறும் திவ்யப்பிரபந்த வியாக்கியானங்களில் முதலாயிரத்திலும் மூன்ருவதாயிரத்திலும் பெரும்பான்மையான பகுதிகள் வெளியிடப்பட்டு மேலும் தொடர்ந்து நடந்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. மற்றும் பலபல நூல்களின் பதிப்பும் மங்களாசாஸனத்திற்கு உரியது. "3. புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி 17. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், M. A. B. L. அட்வகேட்" என்னும் விலாஸத்திற்கெழுதிப் புத்தகப் பட்டியல்தருவித்து விளக்கமறியலாம் விருப்பமுடையவர்கள். ❋

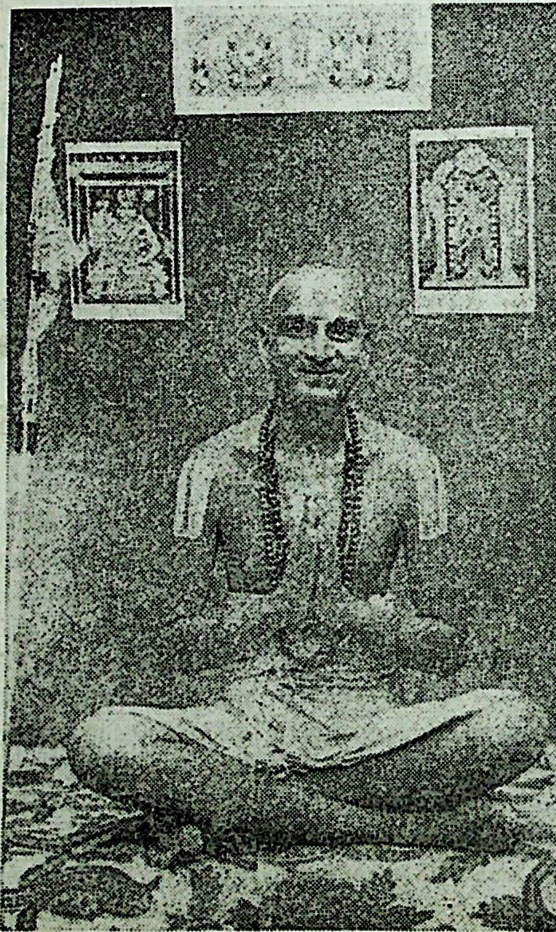
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. ஸ்ரீமந்நாராயண ராமாநுஜ ஜீயர்ஸ்வாமி தொடங்கியுள்ள மஹோபகாரங்கள்.

ஸ்ரீ ஜீயர்ஸ்வாமியை யறியாதவுலகமுண்டோ? நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் எம்பெருமானை நோக்கி "ஒன்றுண்டு செங்கண்மால்! யானுரைப்பது, உன்னடியார்க்கு என்செய்வனென்றே யிருத்திநீ" என்கிருர். எம்பெருமான் அடியார்களுக்கு எத்தனையோ நன்மைகள் எல்லையின்றிச் செய்திருந்தும் ஒன்றுஞ் செய்யாதவன்போல் குறைவாளனுய் 'என்ன செய்வோம்! என்ன செய்வோம்!' என்றே அலமந்திருப்பதாக இப்பாசுரத்தில் ஆழ்வார் கண்டறிந்து கூறுகின்ருர். இத்தகைய அலமாப்பு எம்பெருமானுக்குள்ள தென்பதை ஆழ்வார் எங்ஙனம் தெரிந்துகொண்டாரென்னில், *செங்கண்மால்!* என்று விளித்திருக்கையாலே எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்ற ஆழ்வார் அவனது திருக்கண்ணோக்கத்திலிருந்து தெரிந்துகொண்டாரென்பது அறியக்கிடக்கின்றது. அதேபோல, நம் ஸ்ரீமந்நாராயண ராமாநுஜ ஜீயர்ஸ்வாமியும் ஏறக்குறைய இருபத்தைந்து வருஷகாலமாக ஆங்காங்கு விசிஷ்டாத்வைத ப்ரசாரக ஸங்கங்களை ஏற்படுத்துவது முதலிய திகந்த விச்ராந்தங்களான பலபல அதிமாநுஷ க்ருத்யங்களைச் செய்தருளியிருந்தும் த்ருப்தி பெருதவராய் தற்காலம் ஒரு அபூர்வ ஸங்கல்பம் செய்தருளியிருக்கின்ருர். அதாவது,

"ஆதியிலே அரவரசையழைத்தரங்கர் அவனியிலே யிருநூருண்டிருநீயென்னப்
பாதியிலே உடையவராய்வந்துதோன்றிப் பரமபதம்நாடியவர் போவேனென்ன,
நீதியாய்முன்போல நிற்கநாடி நிலுவைதனை நிறைவேற்றிவாருமென்னச்
சாதாரணமெனுமா வருடந்தன்னில் தனித்துலாமூலநாள் வந்தார்தாமே."

என்று மாமுனிகளின் திருவடிகள் பணித்தபடியே அஸாதாரணமென்னும்படியான

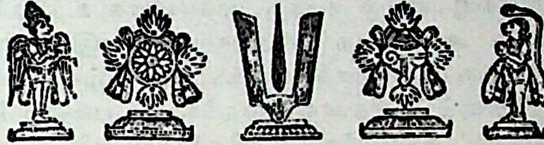
ஸாதாரண ஸம்வத்ஸரத்திலே ஜகதப்யுதயைக மூலமான ஐப்பசியில் திருமூலத்து அவதரித்தருளின மணவாளமாமுனிகளுக்கு ஆறுவது சதாப்த பூர்த்திக் கொண்டாட்ட மஹோத்ஸவத்தை ஆடம்பரமில்லாமல் லோகாபிராமமாக நடத்தியருளத் திருவுள்ளம் பற்றி, பிறரிடத்தில் ஒரு காகணிகாமாத்ரமும் பெற விரும்பாதே, சிஷ்யர்களால் திருவடிக் காணிக்கையாக ஸமர்ப்பிக்கப்படும் த்ரவ்யத்தையேகொண்டு, மணவாளமாமுனிகளின் பூர்வாவதாரமான பகவத் பாஷ்யகாரரருளிச்செய்த ஸகல க்ரந்தங்களையும் தெலுங்கு லிபியிலும் தேவநாகர லிபிலும் ஸுபரிஷ்க்ருதமாக அச்சிடுவிக்கவும், ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையை முப்பது வருடங்களுக்கு முன்பு அடியேன் தெலுங்கு லிபியில் அச்சிடுவித்தது பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக துர்லபமாய்விட்டபடியாலே அதைத் தெலுங்கு லிபியிலேயே அச்சிடுவிக்கவும், அதற்கு ஸம்ஸ்க்ருத ஆந்த்ர பாஷைகளில் தாத்பர்யாநுவாதங்கள் அச்சிடுவிக்கவும் திடமாக ஸங்கல்பித்தருளி இரண்டு மாதமாகவே முத்ரண காரியங்களை நடப்பித்தருளாநின்றார்.

நாமறிந்த காரியங்களிவை; இன்னமும் ஸ்வாமி திருவுள்ளத்தில் அநுக்ஷணம் தோன்றும் மனோரதங்களையும் அவற்றின் கங்குகரையற்ற ப்ரவாஹ பரீவாஹங்களையும் ஆரே யறியவல்லார். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மடாதிபதிகள் பல திசைகளிலும் பலருளர். ஒவ்வொருவரும் இங்ஙனே ச்ரத்தை கொண்டு பணிபுரிந்தால், "நான் ஆளவந்தாரோடு சேர்ந்திருந்தேனாகில் பரமபதத்திற்குப் படி கட்டியிருப்பேன்'' என்று எம்பெருமானார் பணித்தருளினதாக ப்ரஸித்தமாயுள்ள வார்த்தை நமது காலத்தில் ஈடேறுமென்னக் குறையில்லை. ஸ்ரீ ஜீயர்ஸ்வாமி எம்பெருமானாரைப்போல் இந்நிலவுலகில் நீடுழி வாழ்ந்தருளி ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகுக்கு அபூர்வ விலக்ஷண மஹோபகாரங்களைச் செய்துகொண்டும் செய்வித்துக்கொண்டும் விளங்கவேணுமென்று பேரருளாளன் திருவடிகளில் ப்ரார்த்திக்கின்றேன். ... ... ○

ஸ்ரீ:

பேருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ. ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமியின் ஸ்ரீலக்ஷ்ம மீன விசாகோத்ஸவப் பத்திரிகை.

ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் எழுபத்தெட்டாவது திருநக்ஷத்திர பூர்த்தியை முன்னிட்டு
ஸ்ரீ காஞ்சியில் ஸ்வாமியின் திருமாளிகையில்
நாளது பங்குனிமீ 14உ. (27—3—69) வியாழக்கிழமை புனர்வசு முதல்
பங்குனிமீ 23உ. (5—4—69) சனிக்கிழமை திருவிசாகம் வரை

வேதபாராயணம், திவ்யப்ரபந்தஸேவை, ரஹஸ்யாநுஸந்தானம், ஸ்தோத்ரபாடம், வித்வான்களின் உபந்யாஸம் இவை நடைபெறும். ஆப்தர்கள் அனைவரும் கூடியிருந்து சிறப்பாக நடப்பிக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறார்கள்.

வேதபாராயண கோஷ்டிகள் கடந்த ஸம்வத்ஸரங்களிற்போலவே ஸாமவேதம், யஜுர்வேதம் க்ரமாந்தம் திருவீதிவலத்துடன் நடைபெறும்.

இங்ஙனம்,

காஞ்சீபுரம்,
10-3-69.

ப்ரதிவாதி பயங்கரம் செல்வமணி என்கிற
ரங்கநாத தாஸன்.

SRI KANCHI MAHA VIDWAN JAGADACHARYA SIMASANADHIPATHI

P. B. ANNANGARACHARYA SWAMI'S

SEVENTYNINTH BIRTH DAY CELEBRATIONS

The Seventyninth Birth day of Sri Swami is being celebrated this year at his residence in Kanchi from 27—3—69 to 5—4—69 Saturday Vedas, Divya Prabandhams, Stotras and Rahasyas will be chanted. Procession of the Veda Goshti and religious lectures will also take place as usual.

You are cordially invited to attend,

Kancheepuram,
10—3—69.

CHELLAMANI alias
P. B. RANGANATHACHARYA.

திருக்கச்சிநம்பிகளநுபவம்.

நமக்கு ஒவ்வொரு மாதமும் ஒவ்வொருகாரண விசேஷத்தினால் உத்தேச்யமாகிறது. ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களுமன்றோ நமக்கு முக்கியமாக உத்தேச்யர்களாகின்றார்கள். ஆழ்வார்களில் ஒருவரும் அவதரியாத மாதங்கள் சில இருந்தாலும் ஆசாரியர்கள் அவதரியாத மாதம் ஒன்றுகூட காணக்கிடைக்காது. ஆழ்வாருடையவும் ஆசாரியருடையவும் திருவவதாரத்தினால் புனிதமான மாதங்களும் பலவுண்டே. ஆழ்வார்களில் குலசேகராழ்வாருடையவும், ஆசாரியர்களில் திருக்கச்சிநம்பியுடையவும் திருவவதாரத்தினால் புனிதமாயது மாசி மாதம். இப்போது வெளிவரும் இந்த ஸ்ரீராமாநுஜன் பங்குனி மாதத்துப் பத்திரிகையாயினும், மாசி மாதத்துப் பத்ரிகை மாசிப் பிறப்பன்றே வெளிவந்து விட்டபடியால் மாசி மாதத்து அநுபவம் இப்பத்திரிகையில்தான் நிகழநேர்கின்றது.

ஒரு ஆச்சரியத்தை முன்னம் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். 24—2—69 ஆகிய இன்று காலை நித்யக்ருத்யங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு என்னுடைய கார்யாலயத்தில் அமர்ந்து இன்று, முந்துறமுன்னம் மிருகசிர்ஷத்திலவதரித்த திருக்கச்சிநம்பியைப்பற்றியும், பிறகு புநர்வஸுவிலவதரித்த குலசேகராழ்வாரைப்பற்றியும் காட்டுரையெழுதவேண்டுமென்று ஸங்கல்பங்கொண்டு எழுதத்தொடங்கி மகுடமிட்டவுடனே [8 மணிக்கு] தபால்கள் வழக்கப்படி வந்து சேர்ந்தன. அவற்றுள் முதல் கடிதத்தைப் பிரித்தவுடனே "இப்போது தேவரீர் திருக்கச்சிநம்பி குலசேகராழ்வார்களின் திவ்ய குணநுபவத்திலே அமர்ந்திருக்கக்கூடுமென்று உட்கண்ணால் காண்கிறேன்" என்பதை அதில் முதல் வாக்கியமாகக் கண்டேன். அந்த மஹானுடைய திருநாமம் இங்கு ப்ரஸ்தாவிக்க வேணுமோ? அவர்க்கு உடனே நான் பதில் எழுதினேன்—தேவரீர் உட்கண்ணால் கண்டதன்று; கட்கண்ணாலேயே கண்டறிந்து எழுதியதுதான் என்பதில் என்மனம் ஐயுறவில்லை' என்று. *ஆக்யாதி ஹ்ருதயம் ஹ்ருதா* என்கிற ஸ்ரீராமாயண வசனத்தையும் அவர்க்கு நினைவூட்டினேன்.

இதிலிருந்து ஒரு சிறு கதை நினைவுக்கு வந்தது. பரம வைதிகரான ஒரு ஸ்வாமி ஒரு நாள் காலை யெழுந்து தம்முடைய வயலுக்குச் சென்றார். அங்கே உழவர்களோடு ஒரு விவாதம் விளைந்ததிவர்க்கு. மேலதிகாரிகளுக்குச் செய்தி சொல்லியனுப்பிவிட்டு இவர் திருமாளிகைக்கு வந்து நீராடி அனுட்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு பெருமாள் திருவாராதனத்திலமர்ந்தார். ஆனாலும் இவர்க்குத் திருவாராதனத்தில் நெஞ்சு செல்லவில்லை. வயல்வழக்கிலேயே நெஞ்சு ஊன்றி நிற்கிறார். இந்த நிலைமையில் வயற்காட்டிலிருந்து தோட்டியும் தலையாரியும் வந்து வாசலில் நிற்கிற மருமகளை நோக்கி 'அய்யா எங்கே?' என்று கேட்க, ஏதுக்காகக் கேட்கிறாய்? என்ன, 'உடனே அய்யாவை வயலுக்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டியிருக்கிறது' என்ன, அதற்கு மருமகள் 'அய்யா அங்கேதான் சென்றிருக்கிறார்' என்ன, திருவாராதன அறையில் நிற்கிற அய்யா இதைக் கேட்டு மிக வியப்புற்றார்; தாம் உள்ளேயிருக்கிற விஷயம் மருமகளுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தும் அந்தப் பெண் அப்படிச் சொன்னதற்கு வியப்படைந்தார். நம் உடல் இங்கிருந்தாலும் நம்முள்ளமெல்லாம் வயற்காட்டில் சென்றிருக்கிறதென்பதையறிந்தே

இந்தப் பெண் இங்ஙனே சொல்லிற்று என்று தெரிந்துகொண்ட அவர் தேவியாரை விளித்து 'அடீ! இந்தப் பெண்ணுக்கு நீ என்ன உணவு இடுகிறாய்? உள்ளபடி சொல்லு' என்ன; 'உளுந்தம்பருப்புத் துவையல் என்று சொல்லிப் பசுஞ்சாணியையிடுவேன்' 'இந்தா தீர்த்தமென்று சொல்லி கோமயத்தைக் கொடுப்பேன்' என்று சொல்லத் தொடங்கி 'அதையெல்லாம் அந்தப் பெண் முகக்கடுப்பில்லாமலே தின்றுவிடும்' என்றுரைத்து முடித்தாள். 'அந்த கவ்யத்தின் ப்ரபாவமேயிது' என்று தெரிந்துகொண்டாராம். ப்ராஸங்கிகமானவிது நிற்க.

இனித் திருக்கச்சிநம்பியநுபவம் தொடங்குகிறேன். பெரிய பெரிய க்ரந்தங்களை யருளிச்செய்தவர்களுக்கும், உபயவேதாந்த ப்ரவசனங்களை விசேஷமாகச் செய்தவர்களென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவர்களுக்குங்கூட இல்லாத பெருமையை நம்பிகளிடம் காண்கிறோம். இவர் தமக்கும் ஆசார்யரான ஆளவந்தார்க்கும் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளுக்கும் விக்ரஹ ப்ரதிஷ்டையில்லாத கோவில்களிலுங்கூட நம்பிகளுக்கு அர்ச்சையையும் உத்ஸவோபலாலனங்களையும் காண்கிறோம். எம்பெருமானாருடைய பஞ்சாசாரியர்களில் இவரையுமொருவராகச் சிலர் கூறுவதுண்டு; அப்படியில்லை. இவரைத் தவிர்த்தே ஆசாரியர்கள் ஐவர் பரிகணிதர்களாயிராநின்றார்கள். "ராமாநுஜமுநேர் மாந்யம்" என்னும்படியான பெருமையே இவர்க்குள்ளது. மாந்யம் என்கிற இச்சொல் உண்டே, இது அனர்க்கமானது. அது நிற்க.

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த தேவராஜ மங்களத்தில் "ஸ்ரீகாஞ்சீ பூர்ணமிச்ரேண ப்ரீத்யா ஸர்வாபிபாஷிணே, அதீதார்ச்சாவ்யவஸ்தாய ஹஸ்த்யத்ரீசாய மங்களம்." என்கிற சுலோகத்தினாலும் குருபரம்பராப்ரபாவாதிக்ரந்த விசேஷங்களாலும் தேவப்பெருமாள் அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக் கடந்து நம்பிகளோடே வார்த்தையாடினவரென்பது நிஸ்ஸந்தேஹமாக அறியப்படுகின்றது. "திருக்கச்சிநம்பியாறு வார்த்தைகள்" என்று ப்ரஸித்தமாகவுமுள்ளது. *அஹமேவ பரம் தத்வம் தர்சனம் பேத ஏவ ச, மோக்ஷோபாய: ப்ரபத்திஸ் ஸ்யாத் பூர்ணாசார்ய ஸமாச்ரய:, தேஹாவஸானே முக்திஸ் ஸ்யாத் அந்திம ஸ்ம்ருதிவர்ஜனம்* என்கிற ஸம்ஸ்க்ருதச் லோகங்களும்,

"செப்புகின்ற பரதத்வம் யானேயென்னச்செப்புதி
வேறொப்பிலாதாய் தரிசனமும் பேதமென்றே யுரைத்திடுக
தப்பிலாதவுபாயமதும் ப்ரபத்தியென்றே சாற்றிடுக
அப்பபுகல்க இவையன்றி நினைவும் வேண்டா அந்திமத்தில்
இந்தச்சரீர அவதானந்தன்னிலிசையும் மோக்கமது
அந்த மில்லாக்குணத்தினனுக்காசாரியனும் பெரியநம்பி
சிந்தைதன்னுளிவையெல்லாம் சிந்தித்திருந்தானிளையாழ்வான்
முந்தியிவை நீ மொழியென்றே யருளிச்செய்தானருளாளன்."

என்கிற வடிவழகிய நம்பிதாஸரின் செய்யுளும் அந்த ஆறுவார்த்தைகளை நன்கு நிரூபித்துள்ளன. இவற்றுக்கு அடியேனும் வியாக்கியானமெழுதி வெளியிட்டிருக்கிறேனாதலால் இங்கு விவரிக்கவில்லை.

4

இவ்விஷயத்தில் சிலர் சங்கிப்பதை யநுவதித்துப் பரிஹாரம் செய்ய விரும்புகிறேன்: ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் வித்யார்த்தி தசையிலிருந்தே மிகவும் ப்ரபுத்தர்; திருத்துழாய் பரிமளத்தோடே அங்குரிக்குமாபோலே ஸ்வாமி ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களிலும் உண்மையுணர்ச்சியோடு அவதரித்தவராகையாலே இவர்க்கு எதிலும் ஸம்சயமோ விபர்யயமோ இருக்க ப்ரஸக்தியில்லை. அதிலும், ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்துவம், சித்து அசித்து ஈச்வரன் என்னும் மூன்று தத்துவங்கள் இயற்கையாக வெவ்வேறுயுள்ளன......என்பன போன்ற விஷயங்களில் ஸ்வாமிக்கு ஸந்தேஹமுண்டாக, ப்ரஸக்தியில்லையாயிருக்க, இவர் திருக்கச்சிநம்பிகள் பக்கலிலே விஜ்ஞாபித்து ஸந்தேஹ நிர்ணயம் பெற்றாரென்று சொல்லுகிறவிது பொருந்துமோ? என்பது சிலருடைய சங்கை.

இதற்குப் பரிஹாரமுணர்த்துகிறோம். ஆறுவார்த்தையாகச் சொல்லப்படுகிற விவற்றில் எந்த ஆசாரியர் பக்கலிலே ஆச்ரயிப்பது என்கிற ஒரு விஷயத்தில் மட்டுமே ஸ்வாமிக்கு ஜிஜ்ஞாஸையிருக்க ப்ரஸக்தியுண்டு. ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிக்க விரும்பியிருந்தார்; அது வாய்க்கவில்லை. பிறகு திருக்கச்சிநம்பிகளின் ஞானபக்தி விரக்திகளின் பௌஷ்கல்யத்தைக்கண்டு அவர் பக்கலிலே ஆச்ரயிக்கவெண்ணி அவரை யநுவர்த்தித்தார்: அந்த நசையை நம்பிகள் ஸர்வாத்மநா அநுசிதமென்று அறவே போக்கி விட்டார். பின்னை எந்த ஆசார்யரிடத்தில் திருவிலச்சினை பெறலாம்! என்று தளும்பியிருந்ததுண்டு. ஆகவே இவ்வொரு விஷயம் தவிர மற்ற ஐந்து விஷயங்களில் ஸ்வாமிக்கு ஸந்தேஹமிருக்க ப்ரஸக்தியில்லைதான். ஆனாலும் ஜிஜ்ஞாஸை விளைந்த வழியென்னென்னில், கூரத்தாழ்வான் (வரதராஜ ஸ்தவத்தில்) "ஸம்வதேத கில யத் ப்ரமாந்தரைஸ் தத் ப்ரமாணமிதி யே ஹி மேநிரே" என்னும் சுலோகத்தினால் ஒரு பக்ஷம் ஸாதிக்கிறார்: (அதாவது)—ப்ராமாணிகமானவொரு விஷயத்திற்கு ப்ரமாணாந்தரஸம் வாதமுமுண்டானால் அது ப்ரபலமான ப்ராமாண்யத்தைப் பெறும் என்கை. அந்த ரீதியில் தேவப்பெருமாளுடைய திருவுள்ளத்தில் இசைவையுங் கண்டு களிக்கக் கருதிய எம்பெருமானார் திருக்கச்சிநம்பிகள் மூலமாக அதனை லபிக்கப் பெற்றாரென்பதில் விப்ரதிபத்திகொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை.

ஆண்டாள் திருப்பாவையில் இரண்டாம் பாட்டில் *உய்யுமாறெண்ணியுகந்து* என்றதில், உய்யும் ஆறு—உஜ்ஜீவனஹேதுவான ஆறு வார்த்தைகளை எண்ணியுகக்கும் விஷயமும் பெரியோர்களால் அநுஸந்திக்கப்படுவதுண்டு. *பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானாள் திருவாக்கில் இவ்வர்த்தம் வெளிவருவதில் அஸம்பாவிதத்வசங்கைக்கு அவகாசமில்லையன்றோ.

ஸகல சாஸ்த்ரப்ரமேயமான தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் மிக முக்கியமானது புருஷார்த்தம். கைங்கர்யத்தையே புருஷார்த்தமாகக் கொண்டது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம். நம்மாழ்வார் *வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்* என்றும், ஆளவந்தார் *கதாஹமைகாந்திகநித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி* என்றும், எம்பெருமானார் *நித்ய கைங்கர்ய ப்ராப்த்யபேக்ஷயா..... நித்யகிங்கரோ பவாநி* என்றுமிந்த ஸ்ரீஸூக்திகளாலே நித்யகைங்கர்யத்தில் பாரிப்பும் ப்ரார்த்தனையுமாக இருந்தார்களேயன்றி அனுஷ்டித்து மகிழ்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. இது அனுஷ்டான சேஷமானது திருக்கச்சிநம்பிகள் பக்கலிலேயாதலால் இதுபற்றியே இவருடைய மஹிமை நிகரற்றது. ...

திருமலையில் சித்ரகவித்வ விஜ்ஞாபனம்.

ஸ்ரீமத் பரமஹம் ஸேத்யாதி. ஸ்ரீமந்நாராயண ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமிகள் சென்ற 1968. நவம்பர் மாதத்தில் திருமலையில் மஹாக்ரது ஸமாப்தி விசேஷம் நடத்தியருளின போது அடியேன் மூன்று நாள் மூன்று சித்ரகவித்வம் விஜ்ஞாபனம் செய்து அதன் விவரணமாக மூன்று உபந்யாஸங்கள் செய்தேன். திருவேங்கடமுடையான் விஷயமாக ஒன்றும், சக்ரவர்த்தி திருமகன் விஷயமாக ஒன்றும், ஸ்ரீ ஜீயர் ஸ்வாமி விஷயமாக ஒன்றும் ஆக மூன்றும் சித்ரகவித்வங்கள். இவற்றில் சித்ரமென்னவென்றால், 1968- ஆம் வருஷத்தில் பதினோராவது மாதத்தில் இன்ன தேதியில் இவ்வுபந்யாஸம் நடத்தப்படுகிற தென்பதைக் காட்டும் லக்கங்களையிட்டு ச்லோகரசனை. அர்த்தம் க்ரமேண திருவேங்கட முடையான் முதலிய மூவரைப்பற்றியது. அப்போது அவ்வுபந்யாஸங்களைக் கேட்டிருந்த வர்களில் சில ஆஸ்திகர்கள் அந்த ச்லோகங்களை ஸ்ரீராமாநுஜனில் வெளியிட்டு அர்த்த விவரணமும் செய்யவேணுமென்று அந்நாள் முதல் அடிக்கடி எழுதி வருகிறார்கள். அவற்றை அடியேன் ஏடுபடுத்தி வைத்துக்கொள்ளவில்லை. அப்போதொரு சிந்தை செய்து விண்ணப்பித்த ச்லோகங்கள் அவை. திருவேங்கடமுடையான் விஷயமான முதல் ச்லோகத்தைமட்டும் ஒருவாறு நினைவுபடுத்திக்கொண்டு ஈண்டெழுதி விவரிக்கிறேன்.

1. சித்ரகவித்வ ச்லோகம்.

ஏகம் சக்ஷுர் த்விலோக்யா: நவபிரபிந்த: ஷஷ்ட ஸௌரிக்ஷிதாஸ்ய:
ஸாக்ஷாத்சைலேஷ்டமோஸௌ உபயதநுதயா கீர்த்திதச் சாத்விதீய:,
ஸ்ரீமாந் ஸ்ரீவேங்கடாத்ரீச்வர இஹ விலஸந் ஸ்வாத்மநா துல்யரூபே
ஸ்ரீமந்நாராயணுக்ச்யே யமிநி விதரதாத் ஸர்வகார்யார்த்தஸித்திம்.

— இதற்குச் சுருக்கமான விவரணம். —

அப்போது நடந்துகொண்டிருந்த வருடம் 1968. அதில் முதல் லக்கம் ஒன்று. அதற்காக [ஏகம் சக்ஷுர் த்விலோக்யா:] வேதத்தில் (4-6) பகவானைப்பற்றி *சக்ஷுர் தேவாநாம் உத மர்த்யாநாம்* என்று விண்ணோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் ஒரே கண்ணு யிருப்பவன் என்றது. வேதம் தமிழ் செய்த மாறன் சடகோபனை நம்மாழ்வார் அந்த வேதவாக்யத்தைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு இதைத் திருவேங்கடமுடையான் விஷயமாக்கி *கண்ணவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு, தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பனே* [திருவாய்மொழி 1-8-3] என்றருளிச் செய்தார். ஸுதர்சந சதகத்தில் இந்த வேதவாக்யத்தையே கையாண்ட கூரநாராயணஜீயர் *ஏகம் லோகஸ்ய சக்ஷு:* என்று பணிக்கையாலே அங்கிருந்து (ஏகம்) என்பதைக் கொண்டேன். வேத வாக்யத்தில் தேவாநாம என்றும் மர்த்யாநாம் என்றும், திருவாய்மொழியில் *மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு* என்றும் சொன்னதைத் தழுவி (த்விலோக்யா:) என்றேன். ஆக, ஒன்று என்கிற லக்கம் பொருளுக்குச்சேரத் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

1968-ல் அடுத்த லக்கம் ஒன்பது. அதற்காக [நவபிரபிந்த:] என்றேன். ஸ்ரீரங்கநாதன் 'பதின்மர்பாடும் பெருமாள்' என்று கட்டியம் பெற்றவர். ஆழ்வார்களுள்

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரொருவர் நீங்கலாக மற்று ஒன்பதின்மரால் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பெற்றவர் திருவேங்கடமுடையான். ஆகவே, நவபி:—ஒன்பது ஆழ்வார்களால், அபிநுத:—துதிக்கப்பட்டவர் என்கை.

வருட லக்கம் 1968-ல் அடுத்த லக்கம் ஆறு. அதற்காக [ஷஷ்டஸூரீக்ஷிதாஸ்ய:] ஷஷ்டஸூரி:—ஆறுமவரான ஆழ்வார் ஸ்ரீ குலசேகராழ்வார்; அவர் தமது திருமொழியில் *ஊனேறு செல்வமென்று தொடங்கும் திருவேங்கடப் பதிகத்தில் *நெடியானே வேங்கடவா! நின்கோயிலின் வாசல்......படியாய்க்கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே* என்றருளிச்செய்து திருவேங்கடமுடையானுடைய திருமுகமண்டலத்தைக் கண்டு கொண்டிருக்கையாலே அவ்வாழ்வாராலே காணப்பட்ட திருமுகமண்டலத்தை யுடையவர் திருவேங்கடமுடையான் என்றேன்.

வருட லக்கமான 1968-ல் இனியுள்ளது எட்டு. அதற்காக [ஸாக்ஷாத் சைலோஷ்டம:] ஸாக்ஷாத் அஷ்டம: சைல:—ஏழுமலையானென்கிறபடியே ஏழுமலையாக வுள்ளது திருவேங்கடம். அதில் எம்பெருமான் தனியே ஒரு மலையாக விளங்குவதாய் ஆழ்வார்கள் *மலையே திருவுடம்பு* வடமாமலையுச்சியை*நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி நெடுமாலே! வாவென்று கூவும்* என்றிவை முதலான பாசுரங்களினால் காட்டியருளின படியால் "ஸாக்ஷாத் அஷ்டமச் சைல: அஸௌ" என்றது பொருந்தும். ஆக 1968 என்னும் வருட லக்கம் நான்கு விசேஷணங்களினால் செவ்வனே ஸூசிதமாயிற்று.

இனி [உபயதநுதயா கீர்த்தித:] என்பதனால் (நவம்பர்) பதினோராவது மாதம் ஸூசிதமாகிறது. பதினொன்று என்பதை யெழுதுவதற்கு இரண்டு கோடு இடுவோம். அதாவது 11 இப்படி இரண்டு ரேகைகள் இடுவோம். திருவேங்கடமுடையானைப் பாடாநின்ற பேயாழ்வார் மூன்றாந்திருவந்தாதியில் *தாழ்சடையும் நீண்முடியும்* என்கிற பாசுரத்தில் *இரண்டுருவு மொன்றாயிசைந்து* என்று தலைக்கட்டியிருக்கையாலே அதை நினைவூட்டி "உபயதநுதயா கீர்த்தித:" என்றேன். இனி தேதியைக் குறிப்பிடவேண்டிய தொன்று நிற்கிறது. நவம்பர் மாதத்தின் முதல் தேதியில் இந்த மஹாக்ரதுவின் தொடக்கம்; இந்தவுபந்யாஸம் நடந்தது இரண்டாந்தேதியில். ஆக இவ்விரண்டும் தோன்றும்படி [அத்விதீய:] என்றேன். திருவேங்கடமுடையான் அத்விதீயனென்பது விவரணநிரபேக்ஷம். அத்விதீய பதத்தினால் ஒன்று என்கிற லக்கம் தெரிவிக்கப்படுவது போல் இரண்டு என்கிற லக்கமும் தெரிவிக்கப்படலாம்; த்விதீயபத ச்ரவணத்தைக் கொண்டு. (அதவா) *அநுத்தமம் பாத்ரமிதம் தயாயா:* என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியில் அநுத்தமமென்கிற பதத்திற்குப்போல பஹுவ்ரீஹிஸமாஸமுங் கொள்ளலாம்.

ஆக இத்தகைய பெருமைகள் வாய்ந்த திருவேங்கடமுடையான் [ஸ்வாத்மநா துல்யரூபே ஸ்ரீமந்நாராயணேக்ஷ்யே யமிநி] ஸத்யஸங்கல்பத்வத்தில் தன்னையொத்திருக் கின்ற நம் ஸ்ரீமந்நாராயணஜீயர்ஸ்வாமி பக்கலிலே. [ஸர்வகார்யார்த்தஸித்திம் விதரதாத்] மேன்மேலும் ஸ்வாமி நினைப்பிடும் ஸகல கார்யங்களும் இங்ஙனே நிறைவேறும்படி யருள்செய்க. ... ... ❋

திருவேங்கடமுடையான் விஷயமான சித்ரகவித்வம் முற்றிற்று.

ஸந்தோஷகரமான ப்ராசீனவிவாஹக்ரமம்.

ந சலதி நிஜவர்ணதர்மத: ய: என்றபடி பரமவைதிக ஸார்வபௌமராய் ஜ்ஞாநாநுஷ்டான சேவதியாய் விளங்கின அஸ்மத்ஸுஹ்ருத்தமரான மாம்பலம் மஹர்ஷி வாஸுதேவாசார்ய ஸ்வாமியை அறியாதவர் ஒருவருமிலர். அந்த ஸ்வாமி தடஸ்தராய் ஸ்திதமனஸ்ஸுடன் பல ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களை 'வேதாந்த தீபிகை, ந்ருஸிம்ஹப்ரியை' வாயிலாக ஆர்ஜவத்துடன் விவரித்தவற்றை அநுபவித்தவர்கள் பலர். அந்த மஹர்ஷி ஸ்வாமியின் பௌத்ரனும் அஹோபில மடம் ஆஸ்தான வித்வானாய் சிரகாலம் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ உவே. புத்தங்கோட்டம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியின் தௌஹித்ரனுமான சிரஞ்சீவி. வாஸுதேவனுக்கு கடந்த தைத் திங்கள் 7உ (20-1-69) அன்று திருக்குடந்தையில் ஸ்ரீஉவே. அக்நிஹோத்திரம் பட்டுஸ்வாமியின் ஸ்யாலருடைய பௌத்ரியான ஸௌபாக்யவதி. அலர்மேல்சந்திரிகாவுடன் விவாஹம் சாஸ்த்ரோக்த ரீதியில் ஐந்து நாட்கள் வைதிக க்ரியா கலாபங்களில் சிறிதளவும் லோபமில்லாமல் வெகு சிறப்புடன் நடைபெற்றதைக் கேட்டு மிகவும் ஸந்துஷ்டனாய் இந்த ஸந்தோஷத்தை வைதிகவுலகமெல்லாம் அநுபவிக்குமாறு செய்துகொண்டேன். இந்த வைபவத்தில் பல திவ்ய தேசத்து எம்பெருமானுடைய ப்ரஸாதங்களும், ஸ்ரீமத் அஹோபிலமடம், ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஆச்ரமம், காஞ்சி காமகோடி ஜகதாசார்யர்—இவர்களுடைய மந்திரரக்ஷையும், விசிஷ்ய பல வித்வத்வரேண்யர்களுடைய ஸாந்நித்யமும், அநுக்ரஹமும் விசேஷ சோபையைத் தந்தன.

சென்னை, ஸம்ஸ்க்ருத அகடமியின் கார்யதர்சியும் மாம்பலம், அஹோபிலமடம் ஹைஸ்கூல் நிர்வாஹியுமாய் ஸம்ஸ்கிருதத்தின் அபிவிருத்திக்கு பரிச்ரமப்படும் ஸ்ரீ வாஸுதேவனுடைய பகவத் பாகவத ஆசார்யபக்தி அதிசயமும், வைதிகச்ரத்தையும், வித்வத் பக்ஷபாதமும் மிகவும் கொண்டாடத்தக்கது. இந்த தம்பதி, ஆயுள் ஆரோக்யத்துடனும் பகவத் பாகவத ஆசார்ய கைங்கர்ய உபயுக்த தநதான்ய ஸம்ருத்தியுடனும் நீங்காத செல்வத்துடனும் நிறைந்து வாழ ஹார்த்தமாய் ஆசாஸிக்கிறோம். ...

குலசேகரப் பெருமாள் திருமொழியநுபவம்.

"மாசிப் புனர்பூசங் காண்மினின்று மண்ணுலகீர்!
தேசித் திவசத்துக் கேதென்னில்—பேசுகின்றேன்
கொல்லி நகர்க்கோன் குலசேகரன் பிறப்பால்
நல்லவர்கள் கொண்டாடும் நாள்."

மாசி மீ 17உ (28—2—69) மாலை ஐந்து மணி முதல் ஒன்பது மணி வரையில் நம் தேவப்பெருமாளும் பெருந்தேவித் தாயாரும் அற்புதமான புறப்பாடு கண்டருளி எம்பெருமானார் ஸன்னிதிக்கெழுந்தருளி அங்கே கோயில் கொண்டிரா நின்ற ஸ்ரீ குலசேகராழ்வார்க்கு திவ்யாநுக்ரஹம் செய்தருளி ஸேவை சாத்துமுறைகள் தீர்த்த ப்ரஸாத விநியோக கோஷ்டியுடனே லோகோத்தரமாக நடைபெற்ற பின்பு அடியேன் ஸ்வஸ்தானம் சேர்ந்து இவ்வநுபவக் கட்டுரையை யெழுதத் தொடங்குகின்றேன்.

இவ்வாழ்வாருடைய அருளிச்செயல் பெருமாள் திருமொழியென வழங்கப் படுகின்றது. இவ்வாழ்வாரைக் குலசேகரப் பெருமாள் என வழங்கும் ஸம்ப்ரதாய முளதாதலால் இவருடைய திவ்வியப்பிரபந்தம் பெருமாள் திருமொழியென வழங்குதல் பெற்றது. இத்திருமொழிக்குத் தனியனிட்டருளின ஆசிரியர் "இன்னமுத மூட்டுகேன்" என்று தொடங்கினதற்கிணங்க இன்னமுதமேயான இத்திருமொழியில் சிற்சில திவ்ய ஸூக்திகளைக் கொண்டு அம்ருதாஸ்வாதனம் செய்ய விரும்புகிறேன். பெரிய பெருமாளுடைய நித்யாநுபவமும், அவ்விடத்துக் கைங்கர்ய பரர்களோடு நித்ய ஸஹவாஸமும் தமக்கு விரைவில் கிடைக்குமாறு எம்பெருமான் அருள்புரிய வேணு மென்று பிரார்த்திப்பதாய்ச் செல்லுகிற முதற்பதிகத்தில் திருக்காவேரியை ப்ரஸ்தாவியா நின்றவிவர் "தெண்ணீர்ப் பொன்னி திரைக் கையாலடி வருடப் பள்ளிகொள்ளும்" என்று ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு அடைமொழியிட்டார். தெண்ணீர்ப் பொன்னி யென்பதற்கு—தெளிவான தீர்த்தத்தையுடைய காவேரியென்று பொருள். திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் நித்யவாஸஞ் செய்துகொண்டிருந்த தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் *தெளிவிலாக் கலங்கல் நீர் சூழ் திருவரங்கம்* என்றார்; இவர் தெண்ணீர்ப் பொன்னி யென்கிறார்; இவ்விரண்டையும் எங்ஙனே நிர்வஹிக்கும்படி? என்று ஒருவர் ஒருவரைக் கேட்க; 'அவ்வாழ்வார் கண்டபோது கலங்கியிருக்கும், இவ்வாழ்வார் கண்டபோது தெளிந்திருக்கும்' என்றாராம் அவர். இரண்டுக்கும் இன்சுவைமிக்க நிர்வாஹம் கேளீர்:

தெளிவிலாக் கலங்கல் நீர் சூழ் என்ற திருமாலைப் பாசுரத்தை பட்டர் ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவத்திலே "துக்தாப்தர் ஜநகோ ஜநந்யஹம் இயம் ஸ்ரீரேவ புத்ரீ, வர: ஸ்ரீரங்கே ச்வர:, ஏததர்ஹமிஹ கிம் குர்யாம் இதிவாகுலா, சஞ்சச்சாமர சந்த்ரசந்தந மஹாமாணிக்ய முக்தோத்கராந் காவேரீ லஹரீகரைர் விதததீ பர்யேதி ஸா ஸேவ்யதாம்* என்கிற அற்புதமான சுலோகத்தினால் நிர்வஹித்தருளினர். (இதன் கருத்துச் சுருக்கம்.) [*ஸாகரஸ் ஸரிதாம் பதி:* என்கிறபடியே நதிகளுக்கெல்லாம் பர்த்தா கடலாகையாலே காவேரியானது கடலுக்குப் பத்தினியாம் முறைமைகொண்டுள்ளது. பிராட்டியானவள்

"சுஸ்ரோதாத் ஸ்ரீஸ் ஸமுத்பூதா" என்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணு புராண வசனத்தின்படியே கடலுக்குத் திருமகளான முறைமைகொண்டுள்ளாள்.] திருக்காவேரி நினைத்தாளாம்—தந்தையோ திருப்பாற் கடல்; தாயோ நான்; மகளோ ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி: மணவாளப்பிள்ளையோ ஸ்ரீரங்கநாதன்; ஆக இத்தகைய அமைதிக்குத் தக்கபடி நான் என்ன விதமான சீரும் சிறப்பும் செய்யப் போகிறேனென்று விசார முற்று மனங் கலங்கி, சாமரைக்கற்றை சந்தனம் பலபல மணிகள் முத்துக்கள் ஆகிய இவற்றையெல்லாங் கொழித்துக்கொண்டு [தன்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே யுண்டான கலக்கத்தை வெளியிலும் காட்டுபவளாய்] கலங்கின பெருவெள்ளமாக ஓடிவரும்படியைக் கண்டு *தெளிவிலாக் கலங்கல்நீர்* என்னவேண்டிற்று—என்பது பட்டருடைய ஆச்சரியமான நிர்வாஹம்.

இனி *தெண்ணீர்ப்பொன்னி* என்ற ப்ரக்ருதஸ்தலத்தில் காணும் தெளிவுக்கு நிர்வாஹம்—ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில், கண்ணபிரான் திருவவதரித்ததனால் யமுனைக்கு உண்டான ஆனந்தாதிசயத்தைக் கூறுகின்ற பராசரர் "ஸந்தஸ் ஸந்தோஷமதிகம் ப்ரசமம் சண்டமாருதா:, ப்ரஸாதம் நிம்நகா யாதா ஜாயமாநே ஜநார்தநே" [5-3-4.] என்றார். அதுபோல, பரமபதநாதன் ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டுக் காவிரிக்கரையிலே குடிலமைத்துக் கொண்டு ஸம்ஸாரம் கிழங்கெடுத்தாலல்லது பேரேனென்று படுகாடுகிடக்கிறபடியைக் கண்ட ஸந்தோஷாதிசயத்தாலே திருக்காவிரி தெளிவுற்றதாயிற்று. "ப்ரஸாதம் நிம்நகா யாதா" என்றது இங்கு உயிர்நிலை.

4 இனி இரண்டாம்பாட்டில் *கடியரங்கத்தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும் மாயோனை மணத்தூணேபற்றிநின்று என்வாயாரவென்றுகொலோ வாழ்த்துநாளே* என்றவிடத்துச் சிறிது ரஸாநுபவம் செய்வோம். பெரிய பெருமாள் திருமுன்பே (இற்றைக்கும்) விளங்குகின்ற ஸுவர்ண கவசிதங்களான இரண்டு திருத்தூண்களுக்குத் திருமணத்தூண் என்பது அநாதியான வ்யபதேசம். "ஸர்வகந்தஸ் ஸர்வரஸ:" என்று வேதாந்தங்களில் ஓதப்பட்ட எம்பெருமானுடைய திவ்யபரிமளமே திருத்தூணாக வடிவுகொண்டு [மணம்—பரிமளம்] நிற்கின்றது போலும். ஆமோதஸ்தம்பமென்று இதற்கு வடமொழிப் பெயர். இந்த ஆழ்வார் "மணத்தூணினருகேநின்று என்வாயாரவென்றுகொலோ வாழ்த்துநாளே" என்றால் அது பொருத்தமாயிருக்கும்; அங்ஙனமருளிச்செய்யாது "மணத்தூணே பற்றிநின்று" என்று அத்தூணைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கவேண்டியதாக அருளிச் செய்ததன் கருத்தை பட்டர் தாமே ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில்,

"சேஷசய லோசநாம்ருத நதீரயாகலித லோலமாநநாம்,
ஆலம்பமிவாமோதஸ்தம்பத்வயம் மந்தரங்க மபியாம:"

என்கிற சுலோகத்தினால் அற்புதமாக வெளியிடுகிறார். (அதாவது) பரமபக்தர்கள் பெரிய பெருமாளுடைய திருமுன்பே நின்றவாறே திருக்கண்ணோக்கமாகிற அமுதவாற்றின் பெருவெள்ளமானது அந்த பக்தர்களை ஒருமித்துநின்று அநுபவிக்கவொட்டாதே தூக்கித் தள்ளி அலமரச்செய்யுமளவில், அவர்கள் நிலைகலங்காதே அவலம்பமாகப் பற்றிக்கொண்டு நிற்பதற்காக நாட்டப்பட்டுள்ளனவாம் இத்திருமணத்தூண்கள். இது உண்மையில் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தினுள் உறைந்த அரும்பெரும் பொருளைக் கண்டறிந்து வெளியிட்டபடி.

இப்பதிகத்தில் "வன்பெருவானகமுய்ய அமரருய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசருய்யத், துன்பமிகு துயரகல அயர்வொன்றில்லாச் சுகம்வளர அகமகிழுந்தொண்டர் வாழ, அன்பொடு தென்திசைநோக்கிப் பள்ளிகொள்ளுமணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார் தங்கள், இன்பமிகு பெருங்குழுவுகண்டு யானுமிசைந்துடனே யென்றுகொலோவிருக்கு நாளே" என்கிற பத்தாவது பாசுரம் பக்தர்கள் நெஞ்சுகுளிர நிச்சலும் அநுபவிக்கவுரியது. இப்பாசுரத்தில் முன்னிரண்டடிகளுக்குச் சேர

"புவோ பூத்யை பூபுஜாம் பூஸுராணும்
திவோ குப்த்யை ச்ரேயஸே தேவதாநாம்,
ச்ரியை ராஜ்ஞாம் சோளவம்சோத்பவாநாம்
ஸ்ரீமத் ரங்கம் ஸஹ்யஜாமாஜகாம."

என்கிற புராண ச்லோகத்தைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யெடுத்துக்காட்டியருளினர்.

இரண்டாவது பதிகம்—தேட்டருந்திறல்தேன். பகவத்பக்தி அதிகரித்தால் அது பாகவதபக்தியிலே மூட்டுமன்றோ. *அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார் தம் அடியாரடியோங்களே* என்றும் *த்வத்ப்ருத்யப்ருத்ய பரிசாரகப்ருத்யப்ருத்ய ப்ருத்யஸ்ய ப்ருத்ய:* என்றும் அநுஸந்திப்பது பகவத்பக்தியின் பரீவாஹமேயன்றோ. இத்தகைய பாகவதபக்தி விளையவில்லையென்றால் பகவத்பக்தி மெய்யானதன்று என்றறுதியிடலாம் என்பர்கள் நம் ஆசாரியர்கள். இப்பதிகத்தின் நிகமனப்பாசுரத்தில் *அரங்கன் மெய்யடியார்கள்தம் எல்லையிலடிமைத்திறத்தினில் என்றுமேவுமனத்தனுங் கொல்லி காவலன்கூடல்நாயகன் கோழிக்கோன் குலசேகரன்* என்றதைச் சிந்திக்கும்போது நெஞ்சு குளிர்கின்றது. நமக்கு பகவத்பக்தியுமில்லை, பாகவதபக்தியுமில்லை. ஆனால் இந்தத் திருமொழியைச் சிந்தனை செய்யும்போது சுக்கான் பரல்போன்ற நெஞ்சும் பதஞ்செய்கின்றது. திருவாய்மொழியில் *பயிலுஞ்சுடரொளி, நெடுமாற்கடிமைப் பதிகங்களும், பெரிய திருமொழியில் *நண்ணாதவாளவுணர், கண்சோரவெங்குருதிப் பதிகங்களும் [பாகவதப்ராவபரங்கள்] இருந்தாலும் இத்திருமொழியின் சுவை தனிச்சிறப்புற்றதேயாம்.

இனி மூன்றாவது பதிகம் மெய்யில்வாழ்க்கை. எம்பெருமான்திறத்து பக்திகொள்ளுகைக்கு மேற்பட்டது அவனடியார்திறத்து பக்திகொள்ளுகை. இதற்கும் மேற்பட்டதொரு நிலைமையுண்டு; அதாவது, இத்தகைய பகவத்பாகவத பக்தியில்லாத ஸம்ஸாரிகளைக்கண்டால் மிக்க அருவருப்பு உண்டாகி, அவர்கள் நின்றவிடத்தில் நிற்பதும் அஸஹ்யமாகும் நிலைமை. இந்த நிலைமையுண்டானாலல்லது பகவத்ப்ராவண்யமும் பாகவத ப்ராவண்யமும் நிலைத்திராது. ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் நமக்கு வெறுப்பும், நம்மைக் கண்டால் அவர்களுக்கு வெறுப்புமான நிலைமை விளைவது அரும்பெருந் தவப்பயனாகும். ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் இராவணனைவிட்டு விலகினதற்கு முக்கிய காரணம்—தன்னுபதேசத்தை அவன் ஆதரிக்கவில்லையென்பதன்று; *த்வாம் து திக் குலபாம்ஸநம்* என்று அவன் வெறுத்துத்தள்ளினதுண்டே அதுதான் முக்கியமான காரணம். திருமங்கையாழ்வார் திருநறையூர்ப் பெருமானை நோக்கி "பித்தாவென்று பேசுகின்றார் பிறரென்னை" என்றார்; [ஸம்ஸாரிகள் என்னைப் பேயனென்று ஏசுகிறார்களென்றபடி.] இதைக் கேட்ட எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! எதற்காக உம்மைப் பேயனென்று பிறர் ஏசுகின்றார்கள்? சொல்லும்' என்ன, *அத்தா அரியே! என்று உன்னையழைக்க* = உன்பக்கல் எனக்குண்

டான ப்ராவண்யமேயடியாக ஏசுகின்றார்கள் என்றாராழ்வார்; அதுகேட்ட எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! அப்படியாகில் என்பக்கலில் ப்ராவண்யத்தைவிட்டுத் தொலையுமே' என்றான். அதற்கு ஆழ்வார் கூறின மறுமாற்றம்—*முத்தேமணிமாணிக்கமே முளைக்கின்றவித்தே! உன்னை யெங்ஙனம் நான் விடுகேனே* என்று. இதனுடைய உட்கருத்து —பிரானே! அப்பாவிகளின் ஏசுதல் எனக்குப் பரமப்ராப்யமன்றோ; உன்னை விட்டேனாகில் பெறுப் பேறானவந்த ஏச்சு அரிதாகியொழியுமே. ஆகவே உன்னைவிடமாட்டேன் என்பதாம். எம்பெருமான் நம்மைக் கைப்பற்றுவதிற்காட்டிலும் பாவிகளான பிறர் நம்மைக் கைவிடுவதுண்டே இதுதான் உண்மையான பக்தர்களுக்குப் பரமோத்தேச்யம். *மனக் குற்றமாந்தர் பழிக்கில்புகழ்* என்றுபணித்த அமுதனாருடைய திருவுள்ளமுமிதுவே. ப்ரக்ருதம் இத்திருமொழியில் *பேயரேயெனக்கு யாவரும், யானுமோர் பேயனே யெவர்க்கும்* (8) என்றபாட்டில் இக்கருத்தை உய்த்துணருக.

இனி நான்காவது பதிகம். ஊனேறுசெல்வம். *கொல்லிகாவலன் கூடல்நாயகன் கோழிக்கோன் குலசேகரன்* என்றும் *ராஜாநம் குலசேகரம்* என்றும் சக்ரவர்த்தியாகச் சிறந்த பிறவிபெற்ற விவ்வாழ்வார் *வானாளுஞ்செல்வமும் மண்ணரசும் யான்வேண்டேன்* என்று உபயவிபூதிச் செல்வத்தையும் வெறுத்து *செம்பவளவாயான் திருவேங்கட மென்னும் எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே* என்று திருவேங்கட மலையோடு ஸம்பந்தமுடைய திர்யக்ஸ்தாவரஜன்மங்களில் ஏதேனுமொன்றாகப் பெறுவே னாகவேணுமென்று இத்திருமொழி முழுவதனாலும் அருளிச்செய்திருப்பது ஜன்மோத் கர்ஷாபகர்ஷ விஷயத்தில் சிறந்த சாஸ்த்ரார்த்தத்தைத் தெளிவிப்பதாகும். இத்திருமொழி யினுள்ளே புகுந்து சிறிது ரஸாநுபவம் செய்யக் குதுகலிக்கின்றேன்.

1. முதற்பாட்டில் *உடற்பிறவி யான்வேண்டேன்* என்று பிறவியை இகழ்ந்தவர்தாமே *குருகாய்ப்பிறப்பேனே* என்று பிறவியையே விரும்பினமையால், வேங்கடத்துக் கோனேரியில் பிறப்பது பிறப்பன்று, அது விரஜாநதியைச் சார்ந்து வைகுண்டத்தில் அப்ராக்ருதசரீரம்பூண்டு வாழ்வதோடொக்குமென்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம்பற்றினரென்பது தெற்றென விளங்கும். [குருகாய்ப்பிறப்பேனே.] நாரை கொக்கு குருகு இவை ஒரே ஜாதி. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் தூதுவிடும் பதிகங் களில் *அஞ்சிறையமடநாராய்* *வைகல்பூங்கழிவாய்வந்துமேயுங் குருகினங்காள்* *எங்கானலகங்கழிவாய் இரைதேர்ந்து இங்கினிதமரும் செங்காலமடநாராய்!* என்று முந்துறமுன்னம் தூதுபோக விளித்தது இதனையேயாதலால் *குருகாய்ப் பிறப்பேனே* என்று குருகான பிறவியிலே முதன்முன்னம் விருப்பங்காட்டினராழ்வார்.

2. [திருவேங்கடச்சுனையில் மீனாய்ப்பிறக்கும் விதியுடையேனாவேனே.] கீழ்ப் பாட்டில் 'குருகாய்ப்பிறப்பேனே' என்றவர் அப்பிறவியில் ஓர் குறை தோன்றி மீனம் பிறவியை வேண்டுகின்றாரிப்பாட்டில். குருகுக்கு இறகுகள் உண்டாகையாலே அது திருமலையைவிட்டுப் பறந்து வேற்றிடத்திற்குச் சென்றிடவுங்கூடும். திருமலையில் வாழவேணுமென்னுமாசை தமக்கு இப்போதிருப்பினும் குருகாய்ப் பிறந்தபோதும் இருக்குமென்ன முடியாததலால் அப்பிறவியில் குறை தோன்றிற்றென்க. மீனாய்ப் பிறந்தால் இடம்விட்டுப் பெயரமுடியாதன்றோ. 'குருகாய்ப்பிறப்பேனே' என்றதையும்

6

'மீனாய்ப்பிறப்பேனே' என்றதையும் சேர்த்து நோக்குமிடத்து, மத்ஸ்யபக்ஷகமான குருகாய்ப்பிறத்தலோடு, அதற்கு இரையாகின்ற மீனாய்ப்பிறத்தலோடு இவர்க்கு வாசியில்லை—திருமலையில் ஏதேனுமொரு பிறப்பை விரும்புபவராதலால் என்பது விளங்கும். எம்பெருமான் திருவுள்ளமுகந்துகொண்ட பல அவதாரங்களுள் முதலவதாரமாயிருத்தலும், நீர்மையுள்ளவிடத்தே செழித்து வளர்தலும், ஆதாரமான இடத்தைவிட்டுப் பிரிந்தால் உயிர்தரியாமையும் முதலியன மீனினிடமுள்ள குணவிசேஷங்கள். *குருகாய்ப் பிறப்பேனே* என்றதுபோல் *மீனாய்ப்பிறப்பேனே* என்னாமல் *பிறக்கும் விதியுடையேனாவேனே* என்றது—இப்பொழுதே அங்கு யான் மீனாய்ப் பிறந்திடாவிடினும் என்றைக்கேனும் ஏதேனுமொரு நல்வினையால் அங்கு எனக்கு நேருமென்னும் நிச்சயமுண்டானாலும் போதுமென்ற கருத்தைக் காட்டும்.

3. [வேங்கடக்கோன்தான்உமிழும் பொன்வட்டில் பிடித்துடனே புகப்பெறுவேனாவேனே.] கீழ்ப்பாட்டில் விரும்பிய மீன் பிறவியிலும் ஒரு குறை தோன்றிற்று: நீரைவிட்டுப் பிரிந்தால் உயிர் தரித்திருக்கமாட்டாதது மீன் பிறவி; சுனைவற்றிப்போனால் மீனுக்கு ஸத்தையில்லையாம்; ஆகவே அப்பிறவியும் வேண்டாமென்று தோன்றி, திருமலையப்பனுக்கு அந்தரங்ககிங்கரனாய் அவன் வாய்நீர் உமிழும் பொற்காளாஞ்சியை ஏந்திக்கொண்டு ஒருவராலும் தகையவொண்ணாதபடி துணிந்து விரைந்து உள்ளே புகுமவனும் பிறவி வாய்க்கவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறார்.

4. [வேங்கடத்துச் செண்பகமாய் நிற்குந்திருவுடையேனாவேனே.] கீழ்ப்பாட்டில் விரும்பிய பொன்வட்டில் பிடிக்கும் கிங்கரனான பிறவியிலும் ஒரு குறை தோன்றிற்று; ஒரு கைங்கர்ய பரனானவில் அறிந்துமறியாதும் நிகழ்கின்ற குற்றங்காரணமாகக் கோவிலதிகாரிகள் சினங்கொண்டு 'இன்ன குற்றத்திற்காக உன்னைக் கைங்கரியத்தினின்றும் விலக்கிவிட்டோம்' என்று கடிந்து விலக்கக்கூடும்; பொன்வட்டிலைக் களவு செய்ய ஆசை தோன்றி ராஜதண்டனைக்கு உட்பட நேர்ந்தாலும் நேரும்' என்று தோன்றிற்று. அதனால் அப்பிறவி யாசையைவிட்டு, அத்தகைய குற்றத்திற்கு இடமற்ற ஒரு ஸ்தாவரப்பிறவியை விரும்புகிறார். *வானவர் வானவர்கோனொடுஞ் சிந்துபூமகிழுந் திருவேங்கடம்* என்றபடி பரமபதத்திலுள்ளார் புஷ்பவர்ஷம் வர்ஷிக்குமிடமாதல்பற்றிப் புஷ்பமண்டபமெனப்படுகின்ற திருமலையிலே அப்பனுக்குப் புஷ்பகைங்கரியஞ்செய்வது விசேஷமாதலால் அக்கைங்கரியத்திற்கு உபயோகப்படுவதொரு பூமரமாக இருக்க வேண்டினாராயிற்று.

5. [எழில் வேங்கட மலைமேல் தம்பகமாய்நிற்குந் தவமுடையேனாவேனே.] கீழ்ப்பாட்டில் சண்பகப்பிறவியை விரும்பிய ஆழ்வார்க்கு புராணகதையொன்று நினைவுக்கு வந்தது: "கற்பகக் காவு கருதிய காதலிக்கு, இப்பொழுது ஈவனென்று இந்திரன் காவினில், நிற்பனசெய்து நிலாத்திகழ்முற்றத்துள் உய்த்தவன்* என்றும் *மட்டேறு கற்பகத்தை மாதர்க்காய் வண்துவரை நட்டான்* என்றும் ஆழ்வார்களருளிச்செய்கிறபடியே ஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்காக தேவேந்திரனது சோலையினின்று கற்பகத்தரு பெயர்த்துக்கொண்டு போகப்பட்ட கதை; அங்ஙனம் யாரேனும் மஹாப்ரபுக்கள் திருமலைக்குவந்து சண்பகமரத்தின் சதிரைநோக்கி தேவஸ்தானத்தில் நிதிக்குவை

செலுத்திப் பெயர்த்துக்கொண்டு செல்லக்கூடுமோ! என்று சங்கித்து அப்பிறவியை இகந்து, இலை காய் கனி நிழல் ஒன்றுக்கு முதவாததொரு மலட்டுமரமாய்ப் பிறக்கும் பிறவியை விரும்புகிறாராயிற்று. தம்பகம்—வீணே தோன்றி வளர்ந்து அங்கே நிந்து போவதொரு புதருமாம்.

6. [*வேங்கடத்துள் அன்னனைய பொற் குவடாம் அருந்தவத்தனாவேனே.*] கீழ்ப்பாட்டில்—திருமலையில் தம்பகமாய் நிற்க ஆசைப்பட்ட ஆழ்வார் அப்பிறவியிலும் குறை கண்டார்; அரசாங்கத்தார் மலையிலுள்ள செடி செட்டுகளை அடிக்கடி சோதிப்பவர்களாதலால் சிடேரென்று அவர்கள் தம்பகத்தைக் களைந்தெறிந்திடக்கூடுமெனவும், அது தானே விரைவில் நீந்தொழியக்கூடுமெனவும் சிந்தித்தார்; அக்குறைக்கு இடமில்லாமே அத்திருமலையில் ஒரு பெரிய பாறையாக இருக்கப்பெறவேணுமென்று விரும்பினபடி.

7. [*திருவேங்கடமலைமேல் கானாறாய்ப்பாயுங் கருத்துடையேனாவேனே.*] கீழ்ப்பாட்டில், திருமலையில் ஒரு பெரும் பாறையாகவிருக்க விரும்பியதிலும் ஒரு குறை தோன்றிற்று; நூதன ஆலயங்களில் மூலபிம்பம் அமைக்கப் பெரும் பாறையைத் தேடி வருமவர்கள் இதைக்கொண்டு ஒரு பௌத்த விக்ரஹமடித்துப் போட்டால் என்செய்வதென்று சிந்தித்தார். அப்படி உடைத்துக்கொண்டு போவதற்கு இடமறும்படி திருமலையில் கானாறாய்ப் பெருகவேணுமென்று பாரிக்கிறாரிதில்.

8. [*திருவேங்கடமலைமேல் நெறியாய்க் கிடக்கும் நிலையுடையேனாவேனே.*] கீழ்ப்பாட்டில் கோலின கானாறும்பிறப்பிலும் ஒரு குறையுணர்ந்தார்; கானாறு எப்போதும் பெருகக்கூடியதன்றே; சில காலங்களில் வற்றிப்போமே; அப்போது திருமலையில் வாழ்ச்சி இழந்ததாமே என நினைத்தார். அங்ஙனமன்றி எப்போதும் ஒரு தன்மைத்தாகத் திருவேங்கடமுடையானை ஸேவிக்க வருகின்ற பாகவதர்களின் ஸ்ரீ பாததூளிபடும்படி வழியாயிருக்கப் பெறவேணுமென்று பாரிக்கிறாரிதில்.

9. [*படியாய்க்கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே.*] வழியாய்க் கிடப்பதிலும் ஒரு குறை தோன்றிற்று. திருமலைக்குப் பல வழிகளுண்டு. சந்திரகிரிவழி அணித்தென்று அவ்வழியே போகக்கூடும். இப்போது வேறுவழியும் ஏற்பட்டுவிட்டதே. மேலும் வழியென்பது விலகிநிற்பதாதலாலும் அதையும்விட்டு, திருமலையப்பனுடைய திருவருள் நோக்கம் பதியுமாறு அவனதுகண்முகப்பிலே படியாயிருந்து, அதில் சைதன்யமும் குடிபுகுந்து பவளவாய்காணப் பெறுவேனாக வேணுமென்று பாரிக்கிறாரிதில்.

10. [எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே.] நாம் கருங்கற்படியாய்க்கிடந்தால் திருவேங்கடமுடையானுடைய செல்வச் சிறப்புக்கு ஏற்ப அதன்மேல் ஸுவர்ணகவச ஆவரணமேற்பட்டால் படியாகியும் பயனில்லையாமென்று கருதி, 'நானுமறியாமே அவன்றானுமறியாமே திருமலையில் ஏதேனுமொரு பிறப்பாகுக' என்று சாதுரியமாகப் பேசிப் பதிகத்தைத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. ... ... ❋

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

கீதாபாஷ்யம்.

(ஸ்ரீமதுபயவே. ந்யாயவேதாந்த வித்வான். தி. அ. அக்காரக்கனி. ஸம்பத்குமாராசார்யஸ்வாமி, M.A.)

[1—3—1969 சனிக்கிழமை மாலை திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீ வேதவேதாந்த வர்த்தினி ஸபையின் நூற்றாண்டு விழாவை முன்னிட்டு ஸ்ரீ வானமாமலை மடத்தில் நடத்திய சொற்பொழிவின் சுருக்கம்.]

நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் ஸாதித்தருளின க்ரந்தங்களில் மூன்று முக்கிய மானவை. அவையாவன—ஸ்ரீ பாஷ்யம், கீதாபாஷ்யம், சரணாகதிகத்யம். இவைகளில் வேதாந்தார்த்தங்களை நிஷ்கர்ஷித்து ஸித்தாந்த ஸ்தாபனம் செய்வதற்காகவே ஸ்ரீ பாஷ்யம் ஸாதிக்கலானார்.

ஸாக்ஷாத் எம்பெருமான் திருவாக்காலே திருவவதரித்த பகவத்கீதையின் உண்மை யான ரஸகனமான பொருள்களை விளக்கிக் காட்டுவதற்கென்று ஸ்வாமி கீதாபாஷ்யம் ஸாதித்தார். இவையிரண்டும் வியாக்யான க்ரந்தங்களாகையால் மூலத்தையொட்டியே பொருளுரைக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது; இதனால் ஸ்வாமி தம் திருவுள்ளத்தில் ஓடும் கருத்துக்களை முழு அளவுக்கு வெளியிட அவகாசமில்லாமற் போயிற்று. ஆகையால் இதற்குப் பாங்காக சரணாகதிகத்யம் ஸாதித்தருளினார்.

நமது ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் விசேஷமாக ஆதரித்துப் போந்த பற்பல விசேஷ அர்த்தங்களை விளக்க ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஸ்வாமிக்கு அடியோடு அவகாசம் கிடைக்கவில்லை. ஏனென்றால் ப்ரஹ்மஸூத்ரகாரர் அவ்விஷயங்களைப் பேசவில்லை யாதலால். ஸூத்ராக்ஷரத்துக்கு அனுகுணமாகவே பாஷ்யம் இயற்றுவதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்த ஸ்வாமி அவ்விஷயங்களை உத்ஸூத்ரமாக விவரிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றவுமில்லை. ஆகையால் இவ்விஷயங்களை ஒருவாறு ஸூசிப்பித்தாரேயன்றி, வேண்டிய அளவுக்கு விவரித்தருளவில்லை. பகவத்கீதையிலோவென்றால், இவ்வர்த்தங்கள் பெரும்பாலும் ஸ்பஷ்டமாகவும். சில ஸூசனையாகவும் பேசப்பட்டதால், இதில் ஸ்வாமி தம் திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்காக அர்த்தங்களை விவரிக்க அவகாசமேற்பட்டுளது.

ப்ரஹ்மஸூத்ரமானது வாதக்ரந்தமாக அவதரித்தது. அதை வியாக்யானிக்கும் போது தர்க்கம், வியாகரணம், மீமாம்ஸா முதலிய சாஸ்திரங்களின் விசாரமும் பண்ண வேண்டியதானபடியால் அதின் வியாக்யானம் சுஷ்கவேதாந்த க்ரந்தமாய் நின்று விட்டது. அதில் பகவதனுபவத்திற்கு விசேஷமான வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை. பகவத் கீதை அப்படியில்லாமல் அனுபவசாஸ்திரமாகவுங் கொள்ளமுடிந்தபடியால் இதன் பாஷ்யம் அனுபவ க்ரந்தமாகவமைந்தது. அதாவது ஸ்வாமி, இதில் பேசப்பட்ட பகவத் ஸ்வரூபரூபகுண சேஷ்டிதாதிகளைத் தாம் அனுபவித்து ரஸித்து எழுத அவகாசம் பெற்றார். இதற்கும் மேற்பட சரணாகதிகத்யம் முழு அனுபவ க்ரந்தமாக வாய்த்தது அதன் தனிப் பெருமையாகும்.